Ára 1 forint

XIII. évfolyam 39. szám.

1957. november 14.

Ludas Matyi

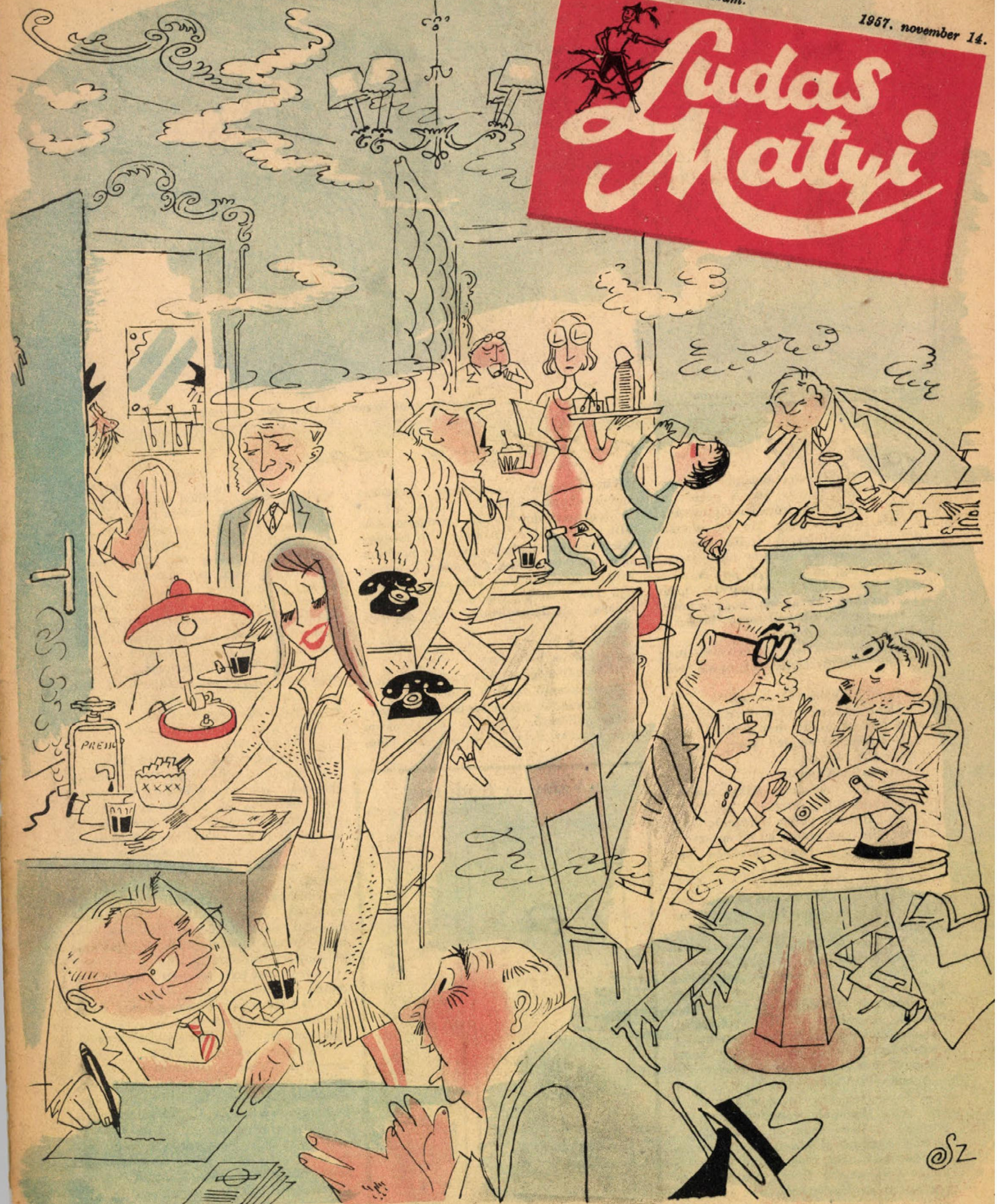

Szür-Szabó József rajza

Kávézik a hivatal

— Tessék mondani, ez kávéházból lett hivatal, vagy hivatalból lett kávéház? ...

Árukapcsolás

Hegedűs István rajza

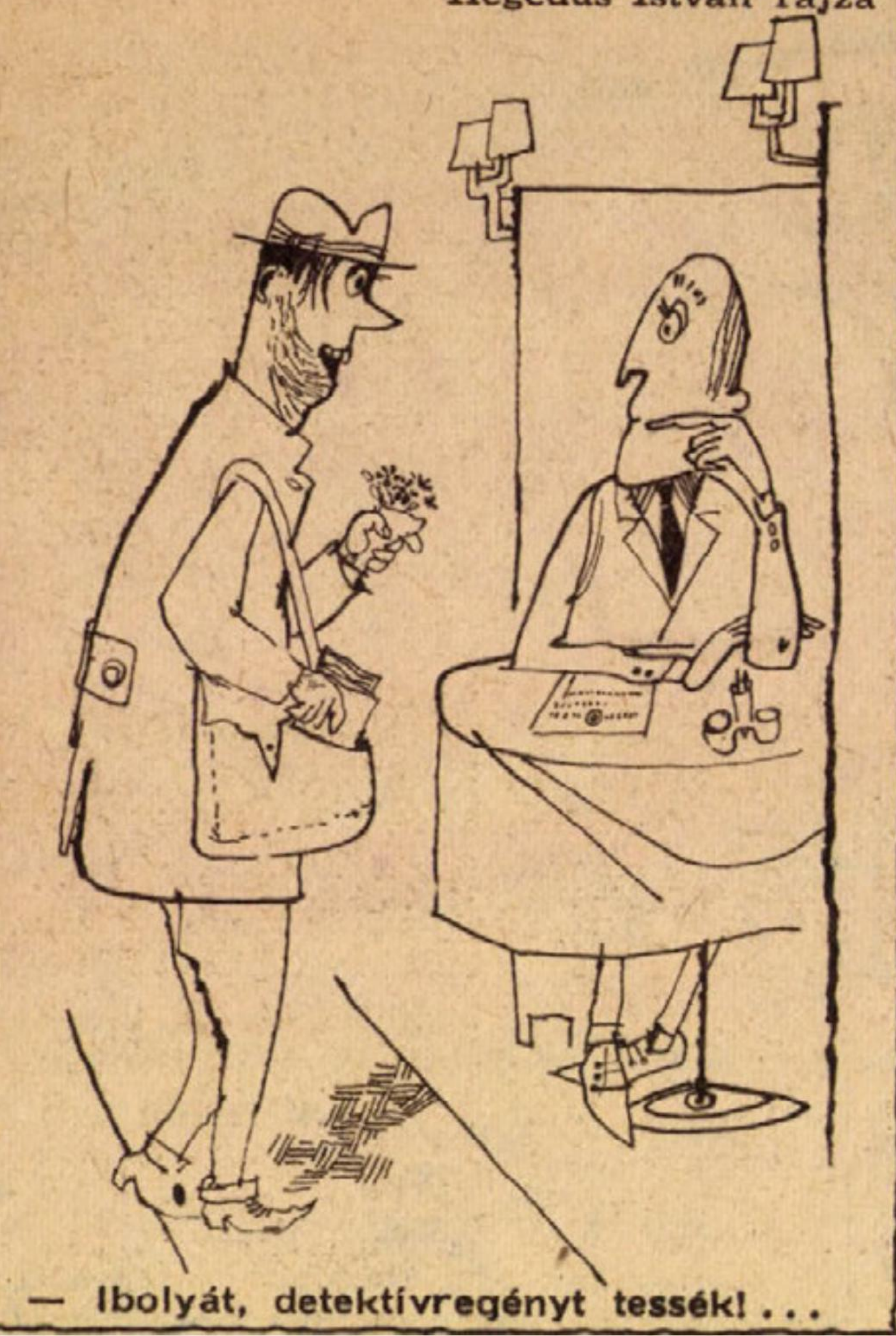

— Ibolyát, detektívregényt tessék! ...

Vásárfia

Pusztai Pál rajza

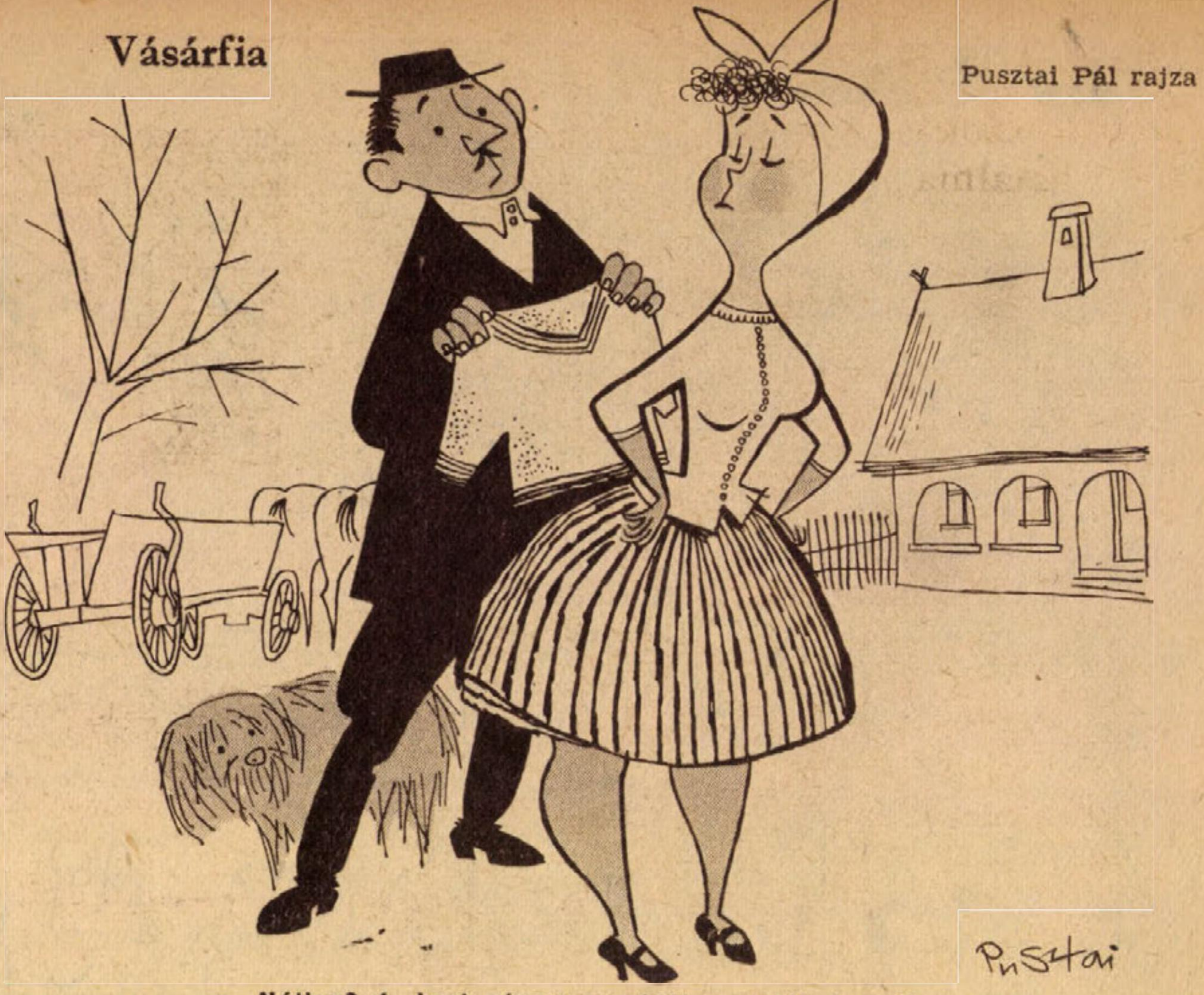

— Nájlon? A Jani sógor ausztrál gyapjút hozott ...

Fantasztikus regény

Az ifjúsági hetilap szerkesztője fanyar arccal nézett az előtte ülő íróra és cigarettával kínálta meg. Az író rosszat sejtett, tapasztalatból tudta ugyanis, hogy ha szerződés helyett cigarettával kínálják meg, az nem jó jel. A szerkesztő aztán mélyet sóhajtott, mint aki tudatában van annak, hogy a nehezén előbb-utóbb túl kell esnie. Bosszankodva csóválta a fejét:

— Azt hiszem, nem jól értettük meg egymást. Fantasztikus regényről volt szó.

— Igen — bólintott az író.

— Dehát akkor miért nem tartotta magát ehhez? Miért nem engedte szabadon a képzelő erejét? Miért nem írt fantasztikus regényt?

Az író meghökkent.

— Ez talán nem fantasztikus regény?

A szerkesztő legyintett.

— Ez? Hol van ebben a képzelet tombolása? Hol van ebben az elképesztő, a meghökkentő, a távoli jövőben való száguldás?

Az író széttárta a karját.

— Azt hiszem, itt valami tévedés van. Az én regényem címe Nászút a Szaturnuszba.

— Na és? — kérdezte a szerkesztő fitymáló hangsúllyal.

— Hogyhogy na és? — méltatlankodott az író — Az talán semmi, hogy egy fiatal pár belopódzik egy űrrakétába, visznek magukkal élelmet, ruházatot, oxigént, néhány hét mulva kiszállnak a Szaturnusz gyűrűjén és ott négy hetet töltenek el a legnagyobb boldogságban?

A szerkesztő sóhajtott.

— Sejtettem, hogy nem is érti, miről van szó. Magának városfejlesztési riportokat kellene írnia. A fantasztikum puszta fogalmával sincs tisztában. A fantasztikus nem más, mint elrugaszkodás a valóságtól. Erre maga nekiül és regényt ír az űrrakétáról. Hát azt hiszi, hogy a fantáziát újságolvasással lehet pótolni? Az sem valami világrengető ötlet, hogy kutya helyett házaspárt alkalmazott. Különben a kutya is emlős állat. Házaspár... Ennyi az egész? Ezt nevezi fantasztikusnak? Tudja, mi ez? A fantasztikumtól való elrugaszkodás. Mit szólna ahhoz az olvasó, ha fantasztikus regény címén megszokott napi eseményeket tálalnánk fel neki? Fejemhez csapná az előfizetést. Még szép, hogy az ifjú pár nem gügyög szerelmesen egymásnak az űrrakétában, hogy bip-bip-bip...

Az író a gúnytól és a visszautasítástól porig alázva hebegett:

— Dehát mégis a Szaturnusz gyűrűje...

A szerkesztő rázta a fejét.

— Kevés. A maga sárbanjáró képzeletére jellemző, hogy a fantasztikum útja helyett ilyen nyomorúságos dűlőutakra téved. Falusi módra megmarad a mi kis vidéki naprendszerünkön belül. Legalább a Tejúton választana magának színhelyet. De még csak egy nyavalyás állócsillagig sem merészkedik el, pedig az egy békaugrásra van innen, alig négy fényévnyire. Vagy a Pegazus-ködöt választotta volna, százmillió fényév talán kielégítené a mi igényes olvasótáborunkat. De maga, szegényes fantáziájú ember, vízzel főz, a Szaturnusz gyűrűjével. Még szép, hogy nem a Marsról írt. Fantasztikum kell ide, kitalált mese, fejbevágó különlegesség, barátom.

Az író a homlokát törölgette.

— Én azt hittem...

A szerkesztő már ingerültté vált.

— Magának az a baja, hogy nehezen érti meg azt, ami kellemetlenül érinti. Képzelje csak el, ha írna egy fantasztikus regényt, amelyben olyan csodák lennének, hogy valaki csak megcsavar egy gombot és már világosság lesz, vagy hogy vannak kocsik, amelyek előtt nincsenek lovak, magától mozgó kocsi, milyen fantasztikus, el is nevezhetné automobilnak, vagy megírná a mesterséges madarat, a repülő gépet. Hát nem érti, hogy a maga fantáziájának az útját már kitaposta a tudomány?

Az író most már teljesen magába roskadt.

— Mit csináljak a házaspárral? Hova menjenek nászútra?

A szerkesztő jóindulatúan mosolygott.

— Lássuk csak... például... nézze, menjenek Görömbölytapolcára, ott találkozzanak a lány egy régi udvarlójával, ebből legyen egy kis konfliktus. Az egészet vigye el a Családi Újsághoz, boldogan közölni fogják a regényt. Még vitát is indítanak, hogy joga van-e a régi udvarlónak ott üdülni, ahol volt szerelmese nászútját tölti. Sokan hozzá fognak szólni.

Az író megköszönte a tanácsot és nehéz szívvel távozott. Az előszobában találkozott Verne Gyulával. Az is nagyon levert volt.

Feleki László

Váratlan fordulat

Réber László rajza

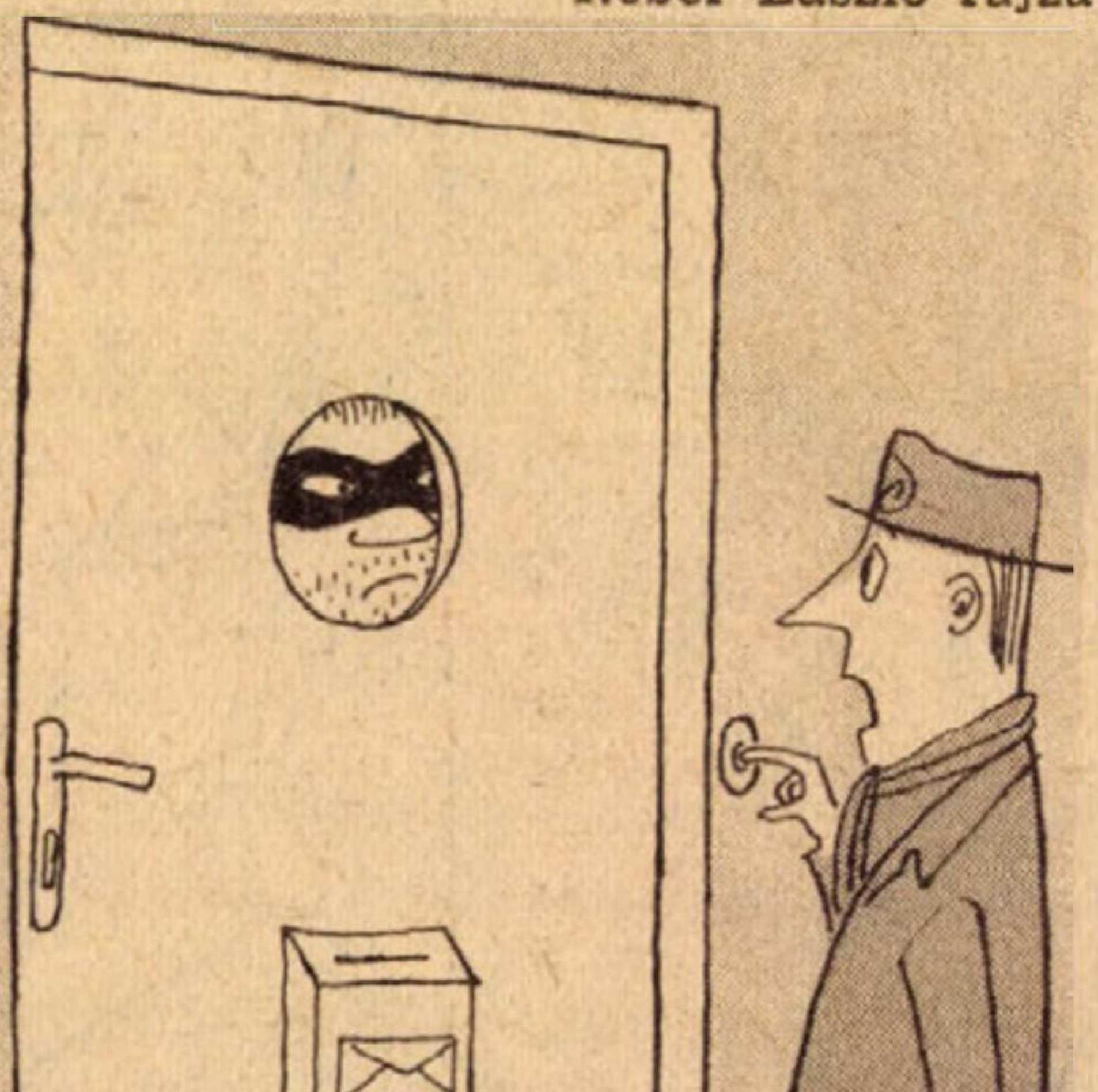

— Nincsenek itthon ...

A szokás hatalma

Gerő Sándor rajza

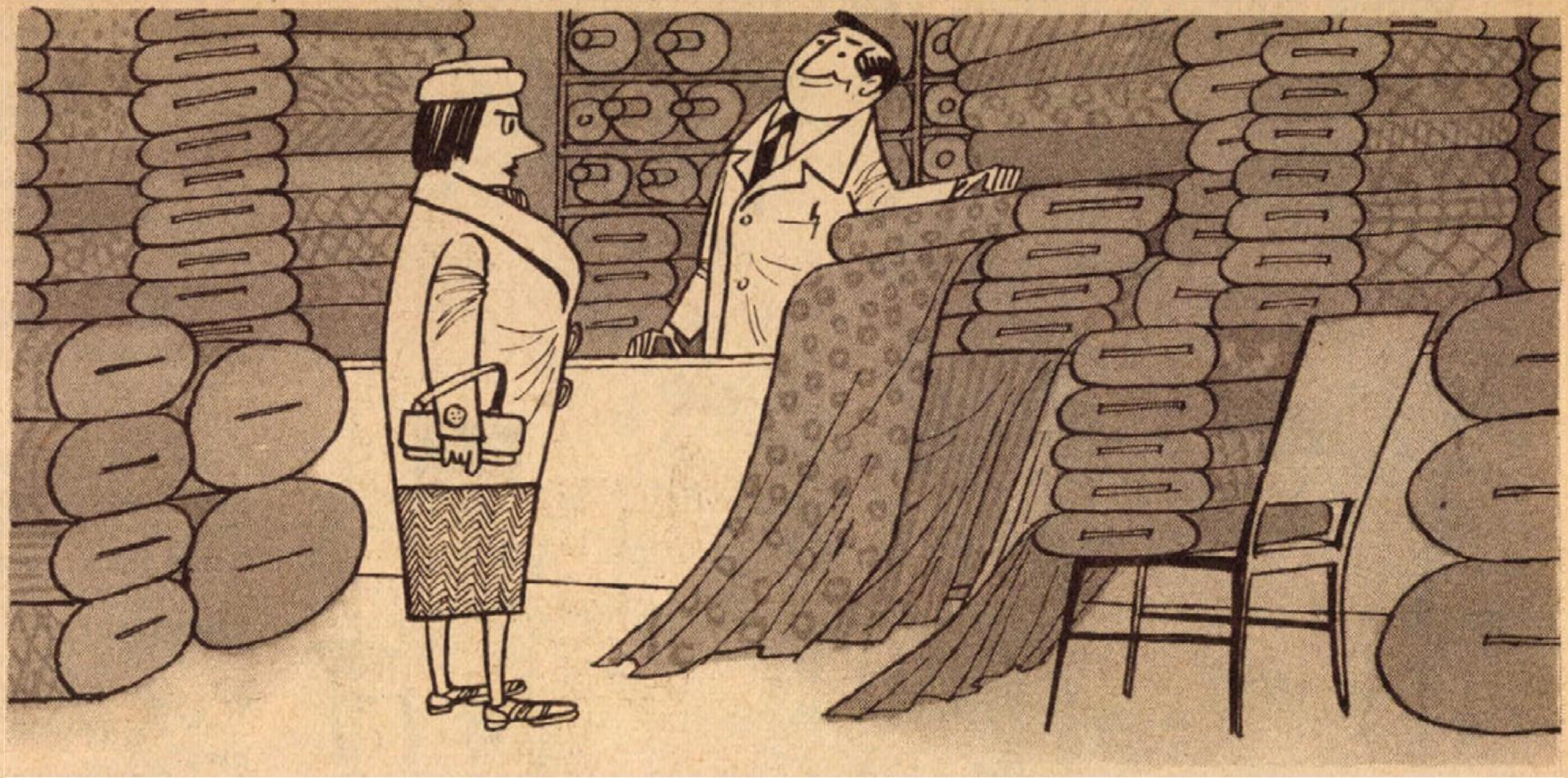

— Piroskockás szövet van?
— Igenis, kérem!
— Selyem-ing-anyag van?
— ..genis kérem!
— Fekete bársony?
— Van kérem!
— Akkor várjon legyen szíves, elszaladok egy kis protekcióért...

Levél Münchenből

Ez év elején Münchenbe disszidált Lovag Strohmann Guidó, egykori tőzsdebizományos. Nemrégiben egy levelet írt haza barátainak, ebből a rokonságszerte híres levélből közöljük az alábbiakat:

„...híveim, veletek vagyok a távolban is, s gondolatban én is napról napra otthon terjesztem a rémhíreket, mint azelőtt. Munkamódszerem titkait ez úton adom át nektek.

A közönséges emberek azt hiszik, hazudni csupán annyi, mint az igazságot eltagadni, vagy annak ellenkezőjét állítani. Nem így van ez! Engem is sokszor megvertek, amíg ezt megtanultam. Vertek kofák villamoson, szénhordók kocsmában, elemi iskolai igazgatók trolibuszon, de végül is megtanultam, hogy folyamatosan, egy-egy hazugságban mintegy logikai láncot alkotva, kell a rémhíreket terjeszteni.

Sajnos, kontárok is dolgoznak közöttünk. Neveljétek ezeket. Egy példa: Januárban, akkor még otthon voltam, a kispesti Közértben egy kövér úr visszadobta a másnapos kenyeret a pultra, mondván, hogy ő nem eszik Kádár-kenyeret! Erre egy vastagnyakú fiatalember adott neki két-három nagy pofont és utána türelmesen megmagyarázta, hogy az nem Kádár-kenyér, hanem Citkovits-kenyér, mert azt ő, Citkovits Jenő péksegéd sütötte a közeli pékségben...

Odamentem az arcát tapogató kövér úrhoz és felelősségre vontam: hogy követhet el egy intelligens ember, aki már a harmincas években valutasíber volt, ilyen durva műszaki hibákat? Elmagyaráztam neki: a kenyeret nem visszadobni, ellenkezőleg, könnyes szemmel, egy drámai mozdulattal magához kellett volna szorítania, s közben hazafias sóhajjal megjegyezni: „Drága istenkém, örülnie kell az embernek, hogy egyáltalában hozzájuthat..." Ebbe egyrészt nem szólt volna bele senki, mert azt gondolták volna, csak beszélj, csak beszélj... másrészt az idősebbek esetleg ellágyultak volna, hogy milyen véges ez a földi élet és mégiscsak másnapos kenyeret lehet enni... Így tudott volna egy kis hangulatot, egy kis hangulatocskát csinálni, nem kellett volna teljesen összepofozva, minden eredmény nélkül visszatérnie szeretett családjához.

Barátaim, nagyon vigyázzatok az árnyalatokra is. Azt, hogy „most hallottam", meg „saját szememmel láttam fél órája", ne használjátok, mert ez már elavult, engem hasonlókért már 1951. május 1-én kaviccsal dobáltak meg a gyerekek. Kezdjük úgy, hogy „én nem hiszem, de...", vagy „teljes képtelenség, hallottad?!..."

Máskülönben beteg vagyok. Érzem, tevékenységemre végzetesen ható kór ez az internkontinentó rakettó. Hűséges hitvesem ágyam mellett áll és aggódva vizsgálja a Szputnyiktól sápadt és feldúlt orcámat, borogatást rak a homlokomra a Szabad Európából, de mit ér már ez? Búcsúzom, barátaim és kérlek benneteket, nehogy azt terjesszétek az istenért, hogy a szovjet mesterséges hold humbug, mert ezért tíz napon túl gyógyuló verést lehet kapni, — még Nyugaton is."

Lejegyezte:
Ordas Nándor

Modern Dugovits Titusz

Várnai György rajza

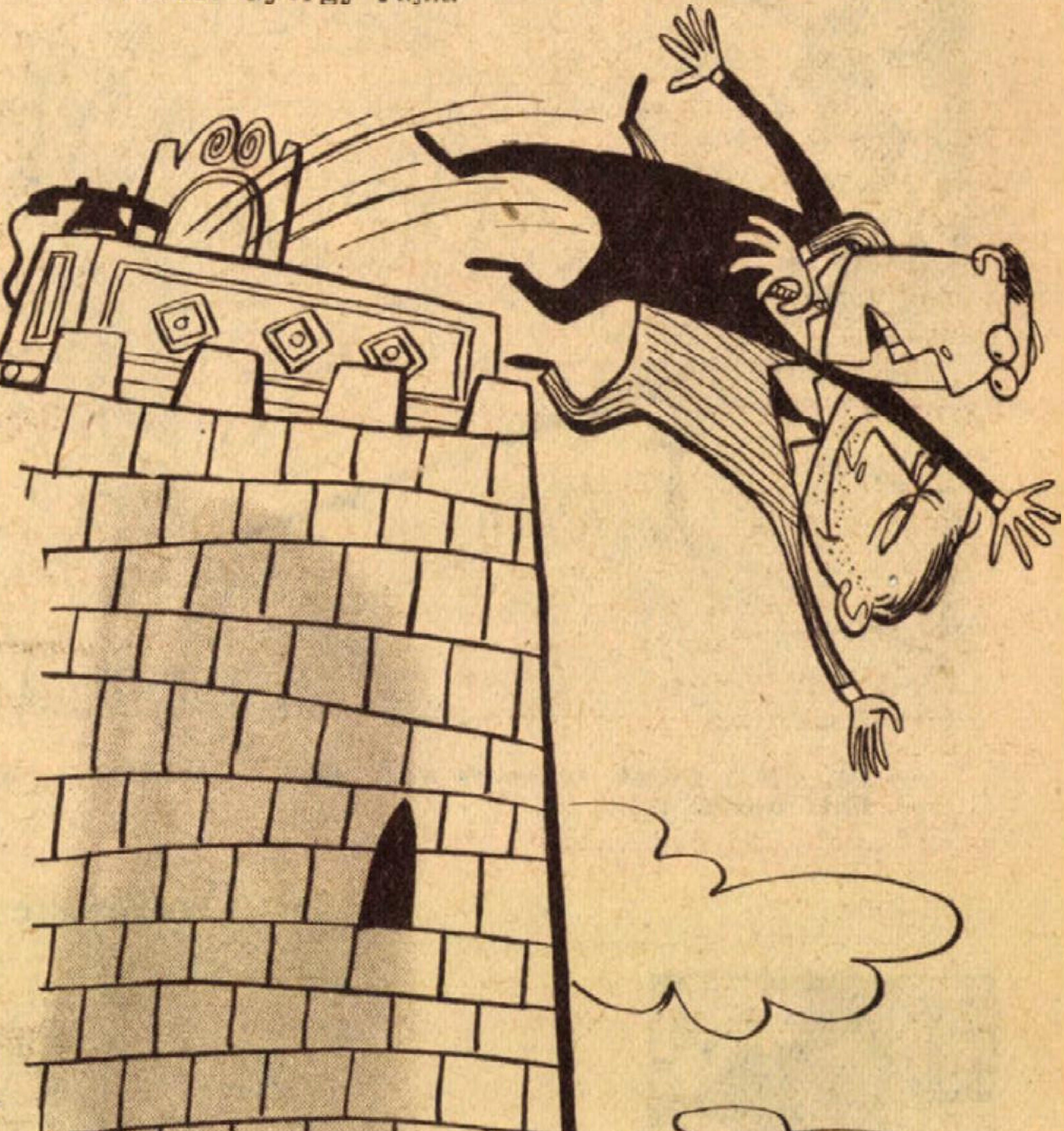

...aki a fegyelmi tárgyaláson magával rántja főnökét a mélységbe.

Diétás éttermek nyíltak, szakképzett személyekkel

Sándor Károly rajza

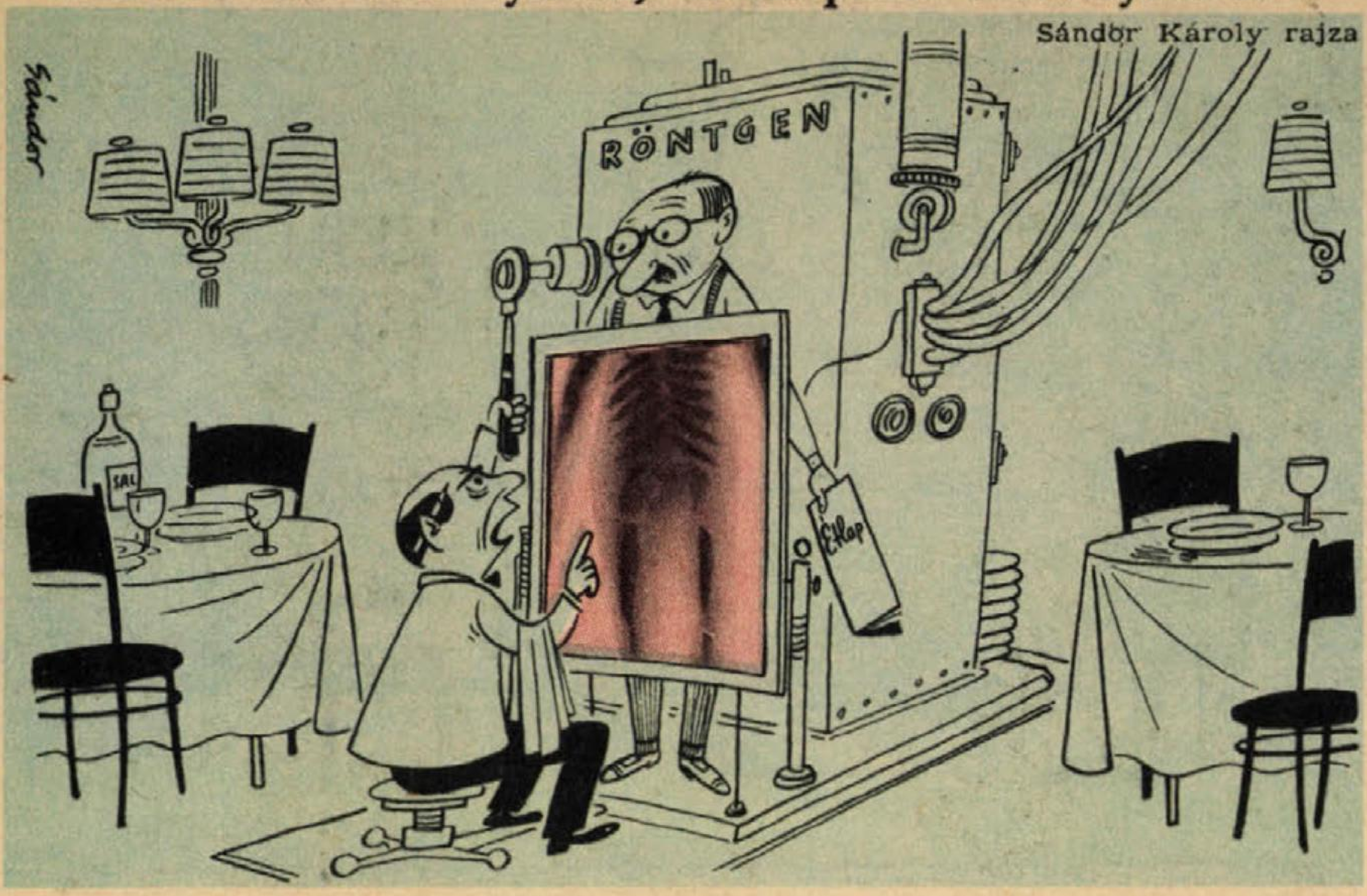

— Maga akar hagymás rostélyost rendelni? Kap egy kis pirított grízt és kész!

Előfordul

Mészáros András rajza

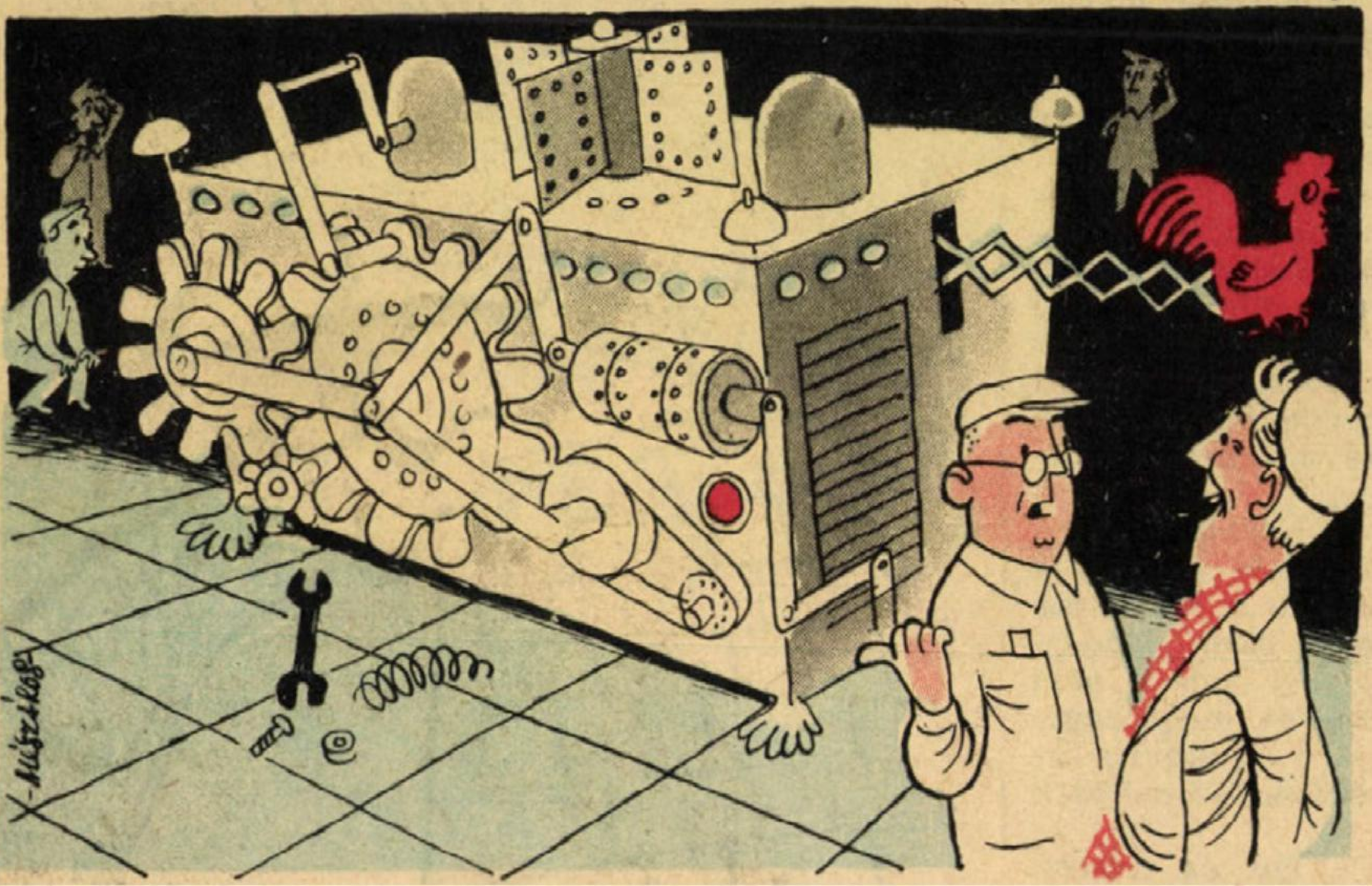

— Te, ezt a gépet semmire sem lehet használni ... Mit fogsz te ezért kapni!
— Mit? Újítási díjat.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Hallottad? Feltalálták a hivatalnokgépet. Tökéletesen számláz, könyvel, levelez. Csak egy hibája van.
— Micsoda?
— Ha a hivatalfőnök viccet mond, már a csattanó előtt kacagni kezd.

*

Az első világháború alatt az egyik századparancsnok buzdító beszédet intézett a katonákhoz. Az egyik frázist a másik után mondta:
— Hazánk egén sötét felhők tornyosulnak! — harsogta.
Ebben a pillanatban lélekszakadva jött egy küldönc és jelentette:
— Főhadnagy urat az ezredes úr hívatja!
— Őrmester, folytassa! — mondta a főhadnagy és elrohant.
Mire az őrmester:
— Hát szóval — mennydörögte —, hallottátok, hogy rossz idő lesz. Kivonulás köpenyben és sátorlappal!

A SZPUTNYIK TEKINTÉLYE

Aki a nyugati lapokat olvassa, az megállapíthatja, hogy a szovjet műhold új korszakot kezdett az újságírásban is. A londoni „Daily Mirror" eddig ezt a büszke címet hordta neve alatt:

„A világ legnagyobb példányszámú újságja."

Az első mű-hold felbocsátása után a lap megállapította, hogy megkezdődött a világűr-korszak, s az előbbi cím így változott:

„A világegyetem legnagyobb példányszámú újságja."

Szép, szép, de hátha például az Antareszen sokkal nagyobb példányszámban jelennek meg az újságok?

Ördögűzés az italboltban

Pusztai Pál rajza

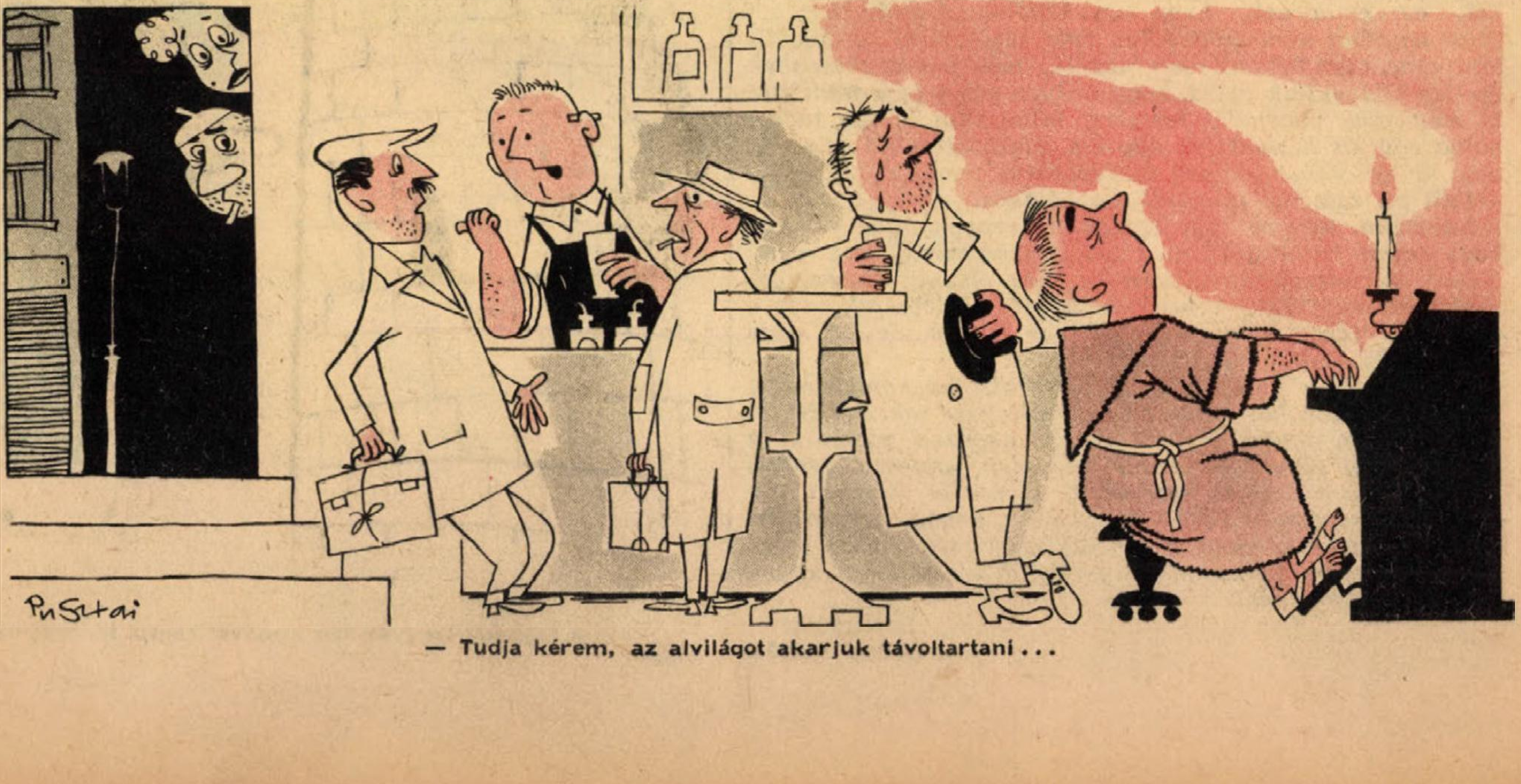

— Tudja kérem, az alvilágot akarjuk távoltartani ...

Bip... bip... Vau... vau!..

Jogos büszkeség

Szegő Gizi rajza

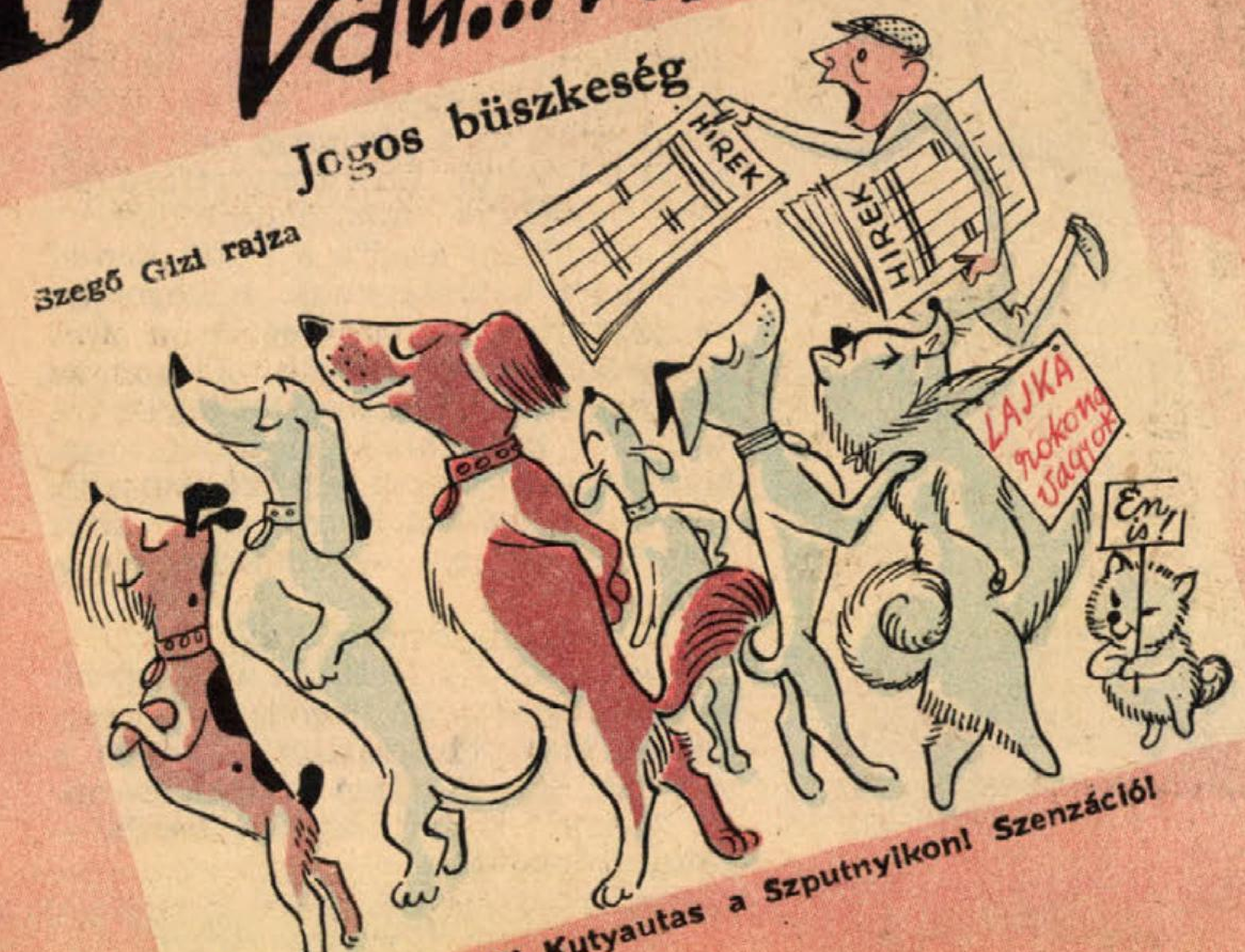
HÍREK
HÍREK
LAJKA rokona vagyok
Én is!
gis-

— Szenzáció! Kutyautas a Szputnyikon! Szenzáció!

Történelmi pillanat

Sándor Károly rajza

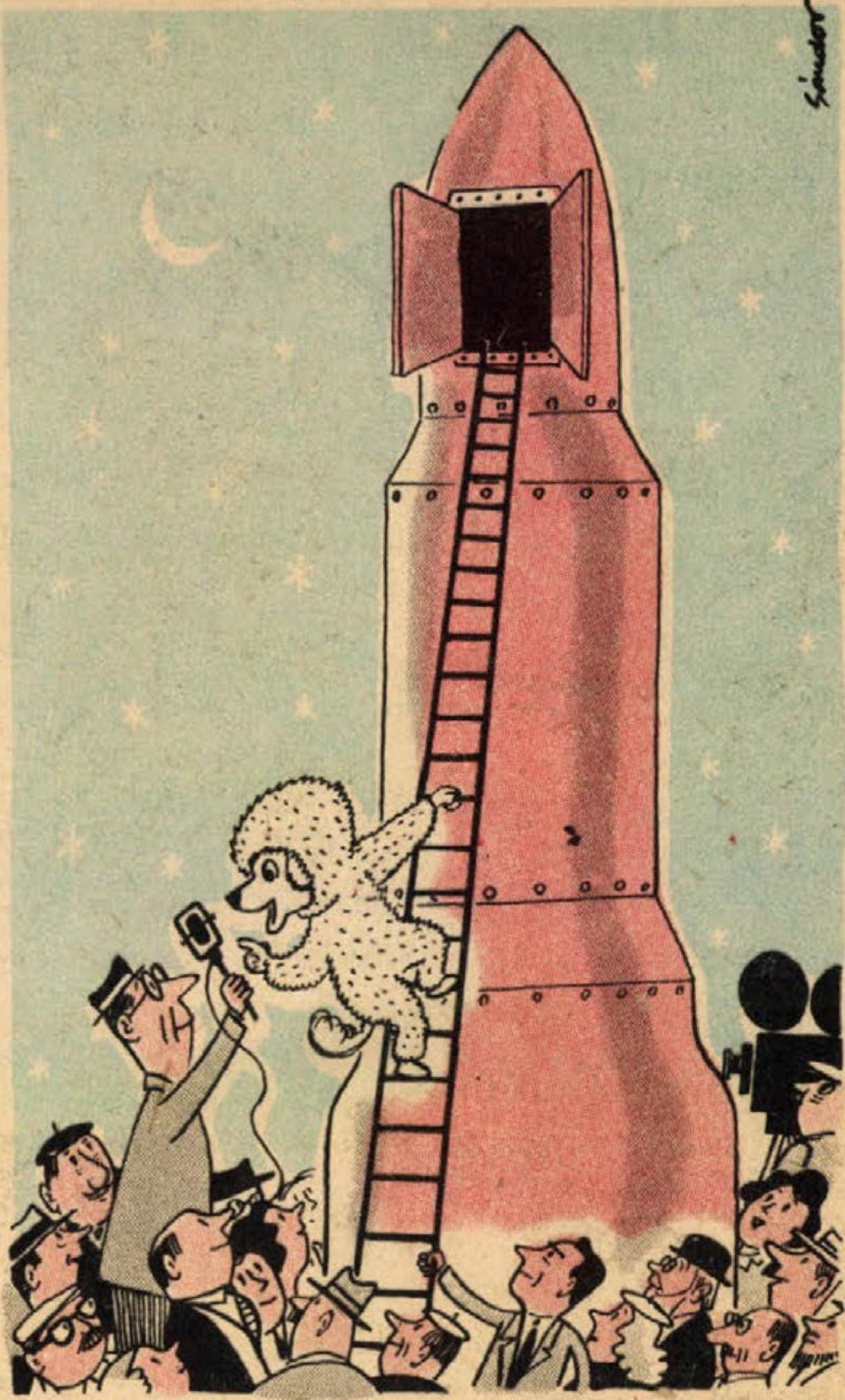

— ...és büszke örömmel tölt el az a tudat, hogy elsőnek ugathatom meg, közvetlen közelről mind a két holdat!

Optimizmus

Vasvári Anna rajza

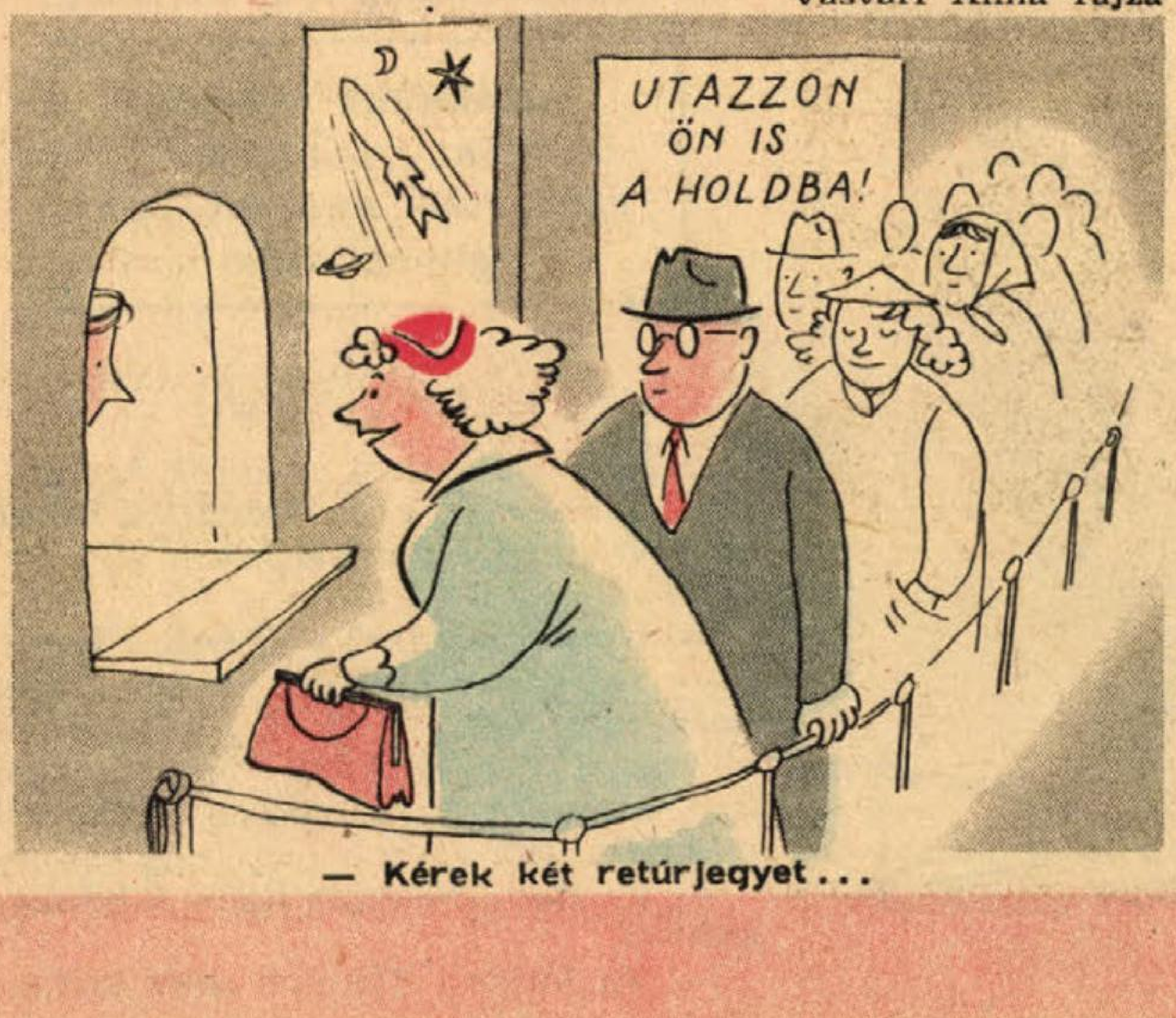
UTAZZON ÖN IS A HOLDBA!

— Kérek két retúrjegyet...

Kép a jövőből

Hegedűs István rajza

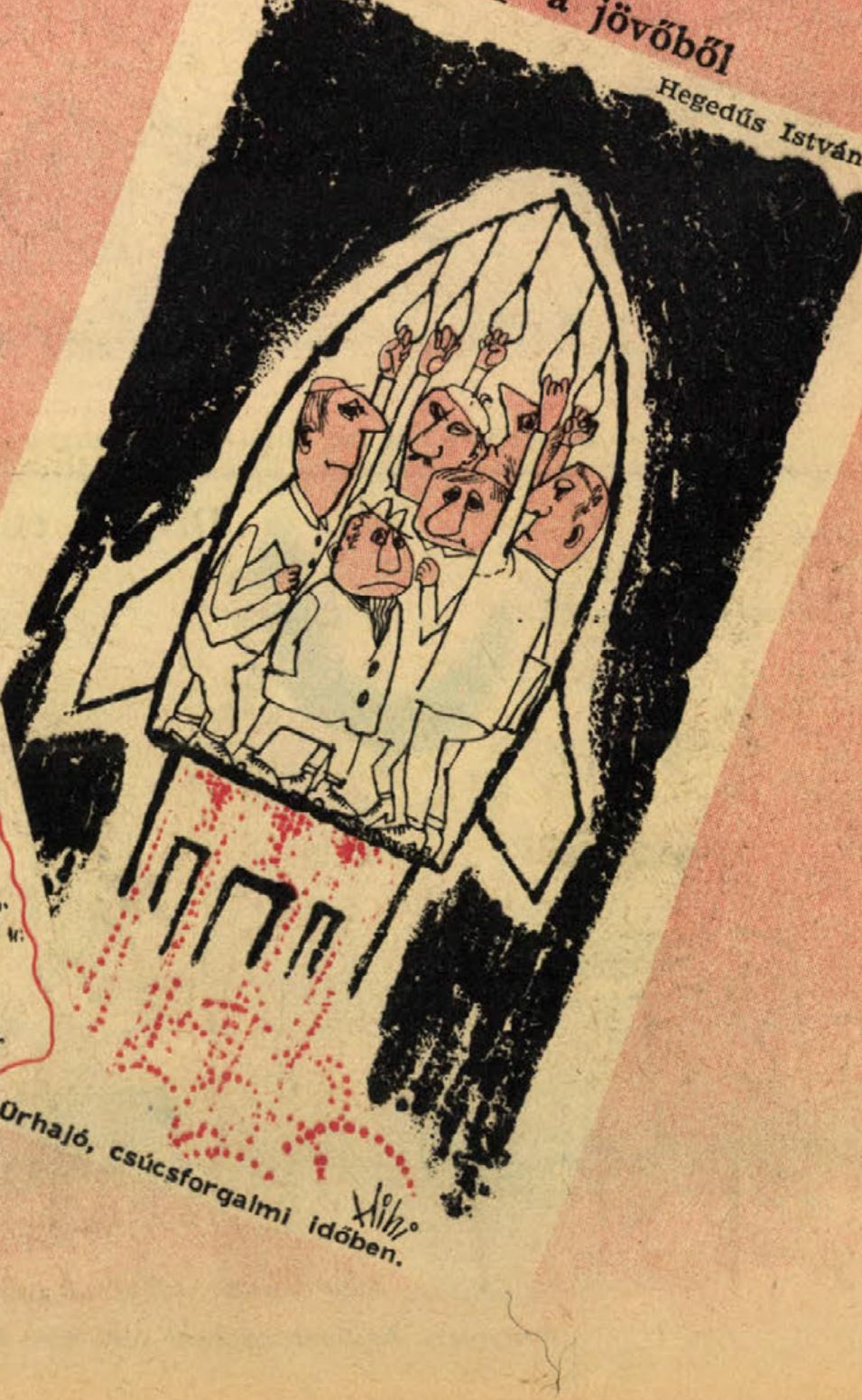

Űrhajó, csúcsforgalmi időben.

A kutya visszatér

Schwott Lajos rajza

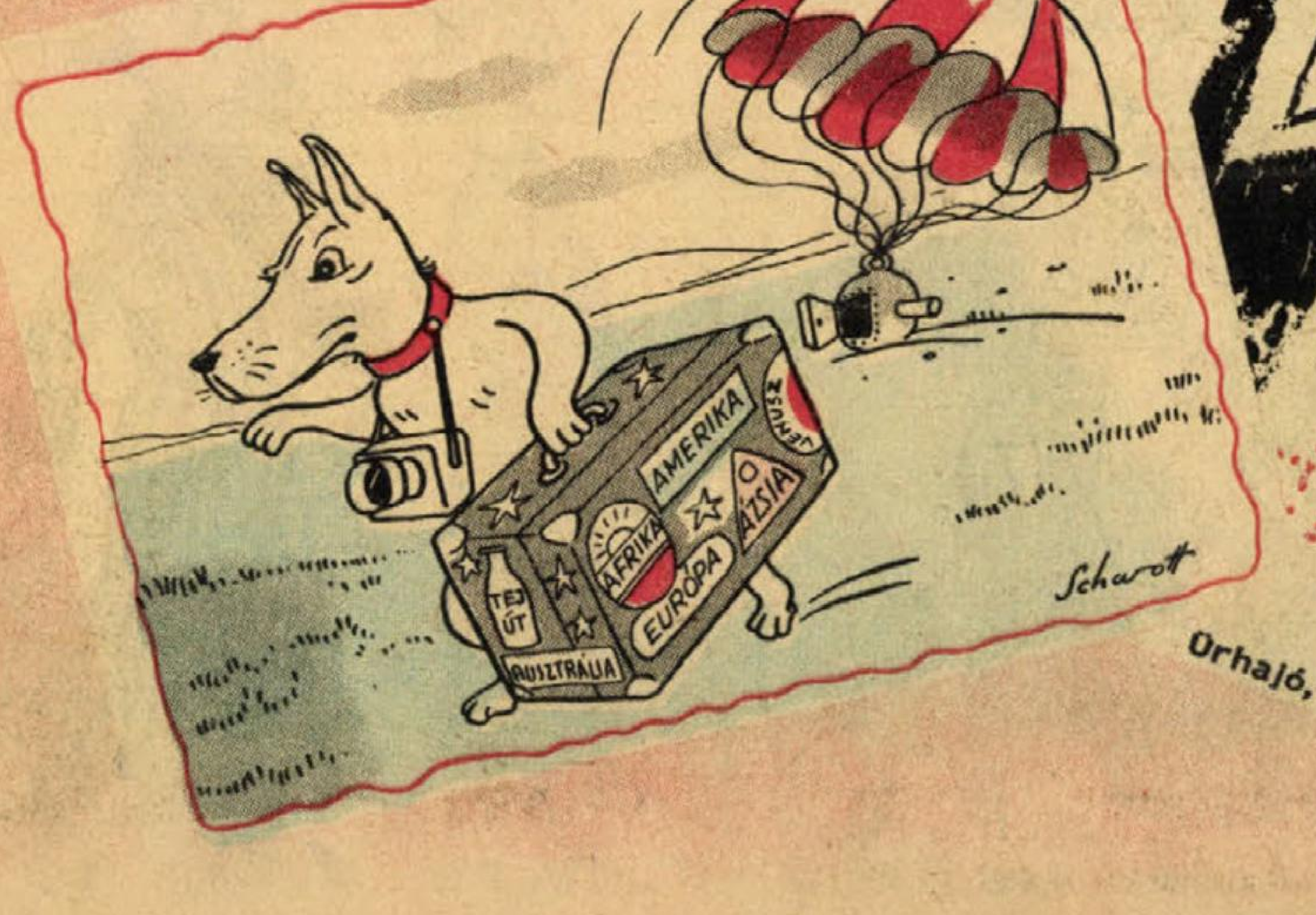
AMERIKA
VÉNUSZ
AFRIKA
ÁZSIA
EURÓPA
TEJ ÚT
AUSZTRÁLIA
Schwott

Renoválják a MÁV indóházakat

Szür-Szabó József rajza

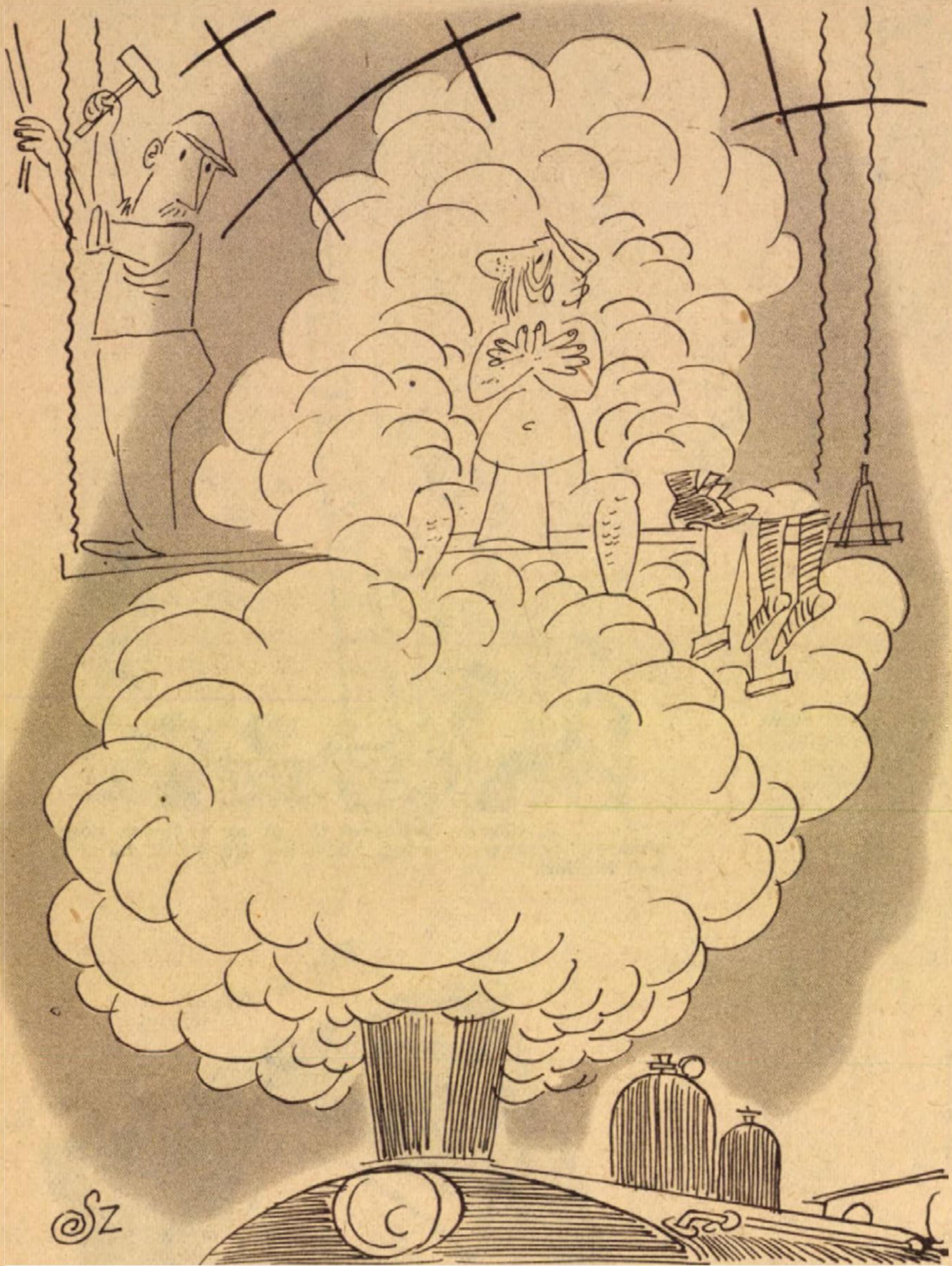

— Megfáztam, jót fog tenni egy kis gőzfürdő . . .

Az érvényesülés útja

Az ausztriai Bleiburg rendőrségénél jelentkezett egy 17 éves fiatalember. Könnyek között vallotta be, hogy kémkedett a jugoszláv hatóságok javára, térképeket és titkos leírásokat adott át a bleiburgi helyőrségről és a lőtérről. Lelkiismeretfurdalásoktól gyötörve vallotta be bűnét.

A rendőrség átadta a fiatal kémet a katonai hatóságoknak. Kibogozták az ügy minden részletét és a fiút vizsgálóbíró elé utalták. Ő volt az első jogász, aki foglalkozott a gyerekkel. Tíz perc alatt megállapította, hogy a vallomásból egy szó sem igaz.

— Miért vallott be olyasmit, amit nem követett el? — Kérdezte tőle a bíró.

A fiú őszintén elmondta:

Egy másik fiú lecsapta a kezemről a szerelmemet egy tizenöt éves gimnazista lányt. Imponálni akartam a lánynak. Így akartam visszaszerezni. Ez sikerült is. Mindennap meglátogatott a fogdában.

Praktikus figyelmeztetés

Egy déli olasz városka polgármestere a következő hatalmas figyelmeztető táblát akasztotta ki a főtérre:

HAZÁNKBAN TOMBOL
AZ ANALFABÉTIZMUS!
TANULJUNK MEG MIELŐBB
ÍRNI-OLVASNI!

Látványosság

A moszkvai utcán az autók és autóbuszok szédületes forgatagában rohan egy férfiú. Szembetalálkozik egy barátjával.

— Hova szaladsz? — kérdi a barát.

— Jaj, olyan izgatott vagyok, most hallottam, hogy a Gorkij utcában a cirkusz reklámjaként végiglovagol egy picinyke fürdőtrikóra vetkezett gyönyörű nő.

— És ezért rohansz ilyen lélekszakadva?

— Na hallod! Tíz éve nem láttam lovat.

Divat a citromfa ültetés

Szegő Gizi rajza

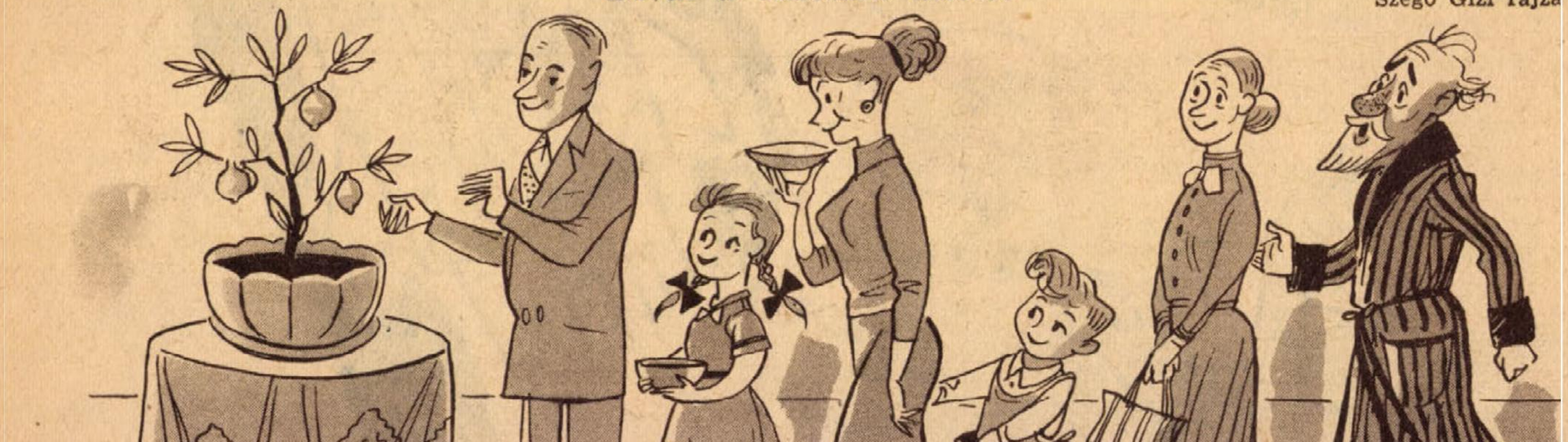

Nagypapa: Amilyen pehhem van, mire én oda érek, nekem már nem jut . . .

Büntetőtörvénykönyv rímekben

A világirodalom nagy lírai remekművei között találunk verset a szerelemről, a szabadságról, az elmúlásról és a boldogságról, ezer érzelem ezer változatáról. Ritka tárgy ihlette azonban hatvannyolc oldalas költeményre a Doctor Deodatus álnéven író poétát, aki 1884-ben Budapesten megjelent könyvében — a Büntetőtörvénykönyvet énekelte meg. Már a bevezetés első sorai is megkapóak:

Bűntett, vétség csak az lesz,
Mit a törvény annak tesz;
Más büntetést kisem kap,
Mint előző törvény szab.

Doctor Deodatus olyan lelkesedéssel énekli meg az ítéletvégrehajtás egyes módozatait, hogy az olvasó szinte bekívánkozik a zárt falak közé:

Fegyenceknél jobb dolguk van államfoglyoknak,
Kényszert, ha nem dolgoznak, rájuk mégsem hoznak;
Divat szerint öltözhetnek,
Tetszés szerint étkezhetnek.

A könyv második része az egyes bűncselekményekkel foglalkozik. Első helyen áll a felségsértés:

Ne bántsd tettleg a királyt, ez önálló bűntett,
Tíz-tizenöt évre fegyházban eltüntet.

A pénzhamisítás kedélyes bűncselekmény lehet, mert így énekel róla a Btk. dalnoka:

Hamisító szövetségek (ha elő is készülnek):
Három kis hónapocskára a fogházba kerülnek.

A hamis bizonyítványok kiadásának veszélyére baráti hangon figyelmeztet a költő:

Doktorkám, ne adj ki hamis bizonyítványt,
Hatóság ellen így ne segítsd a hitványt,
Sem hogy biztosító társulatnak adja;
Vétségért egy évig lennél fogház rabja.

A szemérem elleni bűntettekről és vétségekről szóló részt nem közöljük, mert félő, hogy magunk is törvénybe ütköző cselekményt követnénk el vele, hiszen:

Fajtalan iratokat, nyomtatványt, képet akárki
Árul vagy terjeszt, nyilvános helyre kiállít:
Vétséggel sérté a szemérmet, sújtja a fogház
Három hónapon át s száz flóres vallja a kárát.

Megtudjuk a nagyszabású tankölteményből, hogy árvizet előidézni sem olcsó mulatság:

Ki gondatlanságból okoz áradatot,
Vétséget követ el, egy év fogházt kapott,
Melyhez még a törvény ezer flórest szabott;
De ha okoztatott embernek halála,
Erre a börtönben tíz évet kínála.

És végül a „Zárhatározatok" című kis vers hangulatosan fejezi be a poémát:

Mikor jelen törvény hatályát megkezdi,
Minden ellenkező törvény hatályt veszti.

(e — i.)

MEGBECSÜLÉS

Réber László rajza

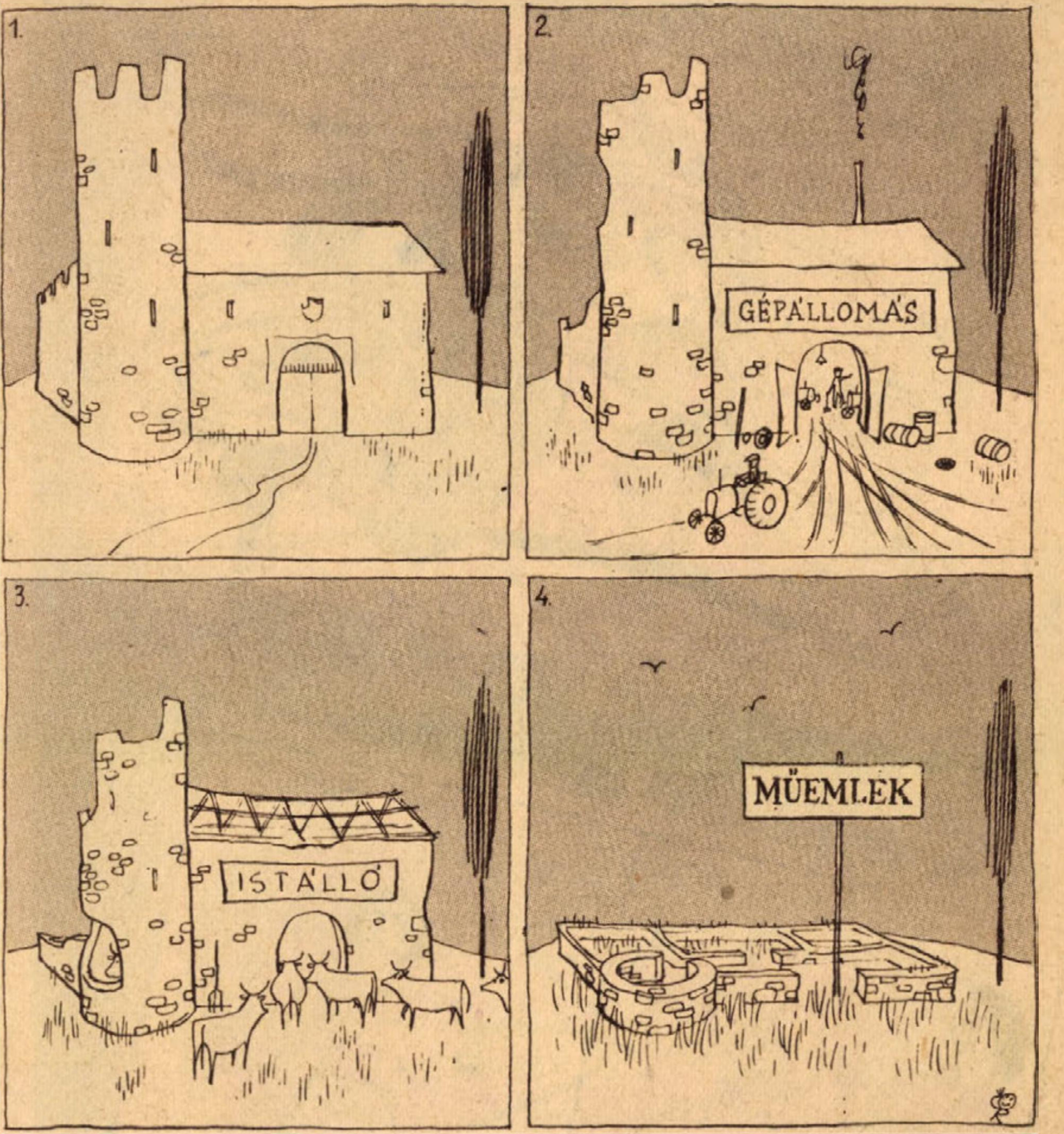

Nyelvi nehézségek

Toncz Tibor rajza

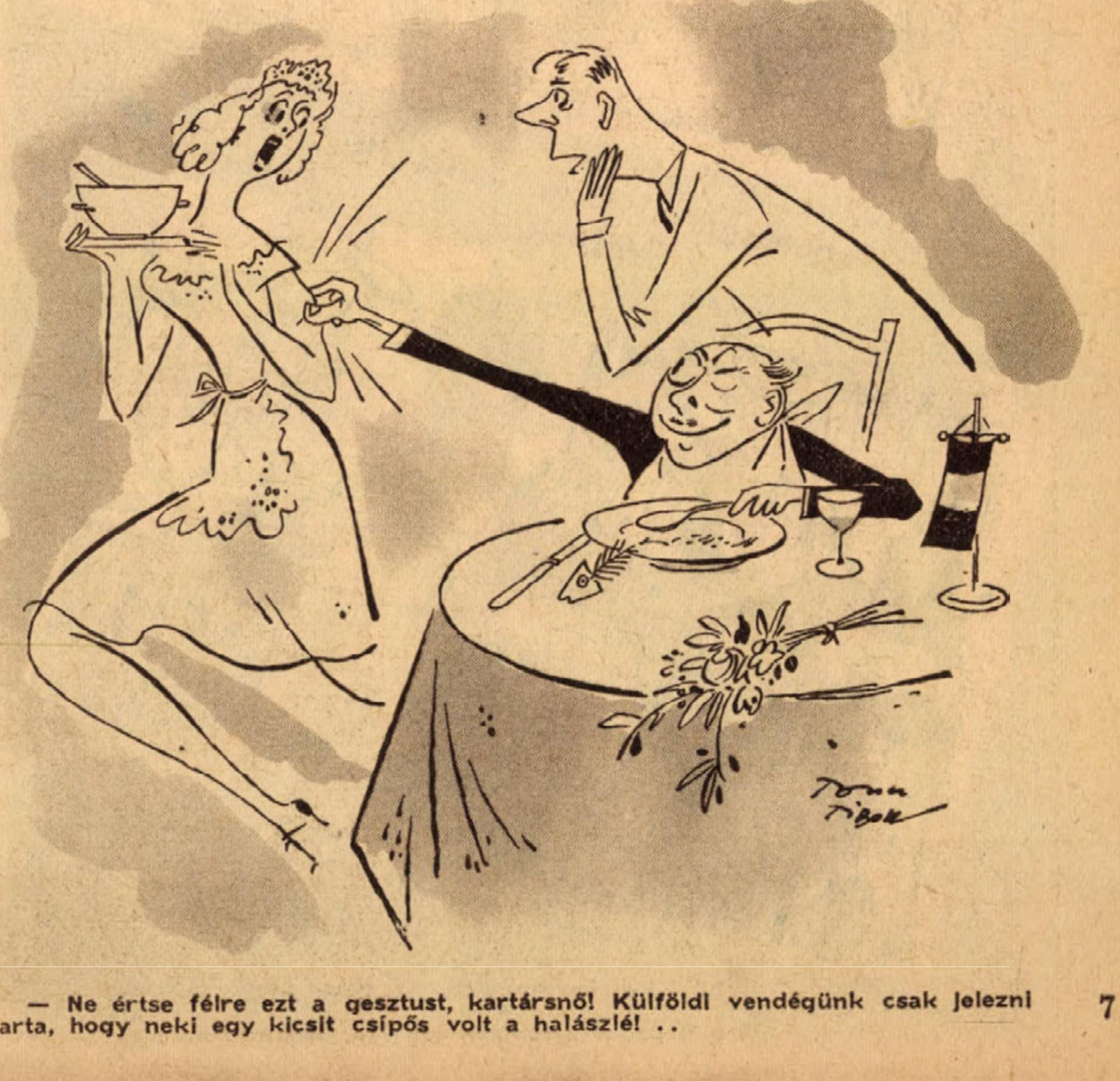

— Ne értse félre ezt a gesztust, kartársnő! Külföldi vendégünk csak jelezni akarta, hogy neki egy kicsit csípős volt a halászlé! . .

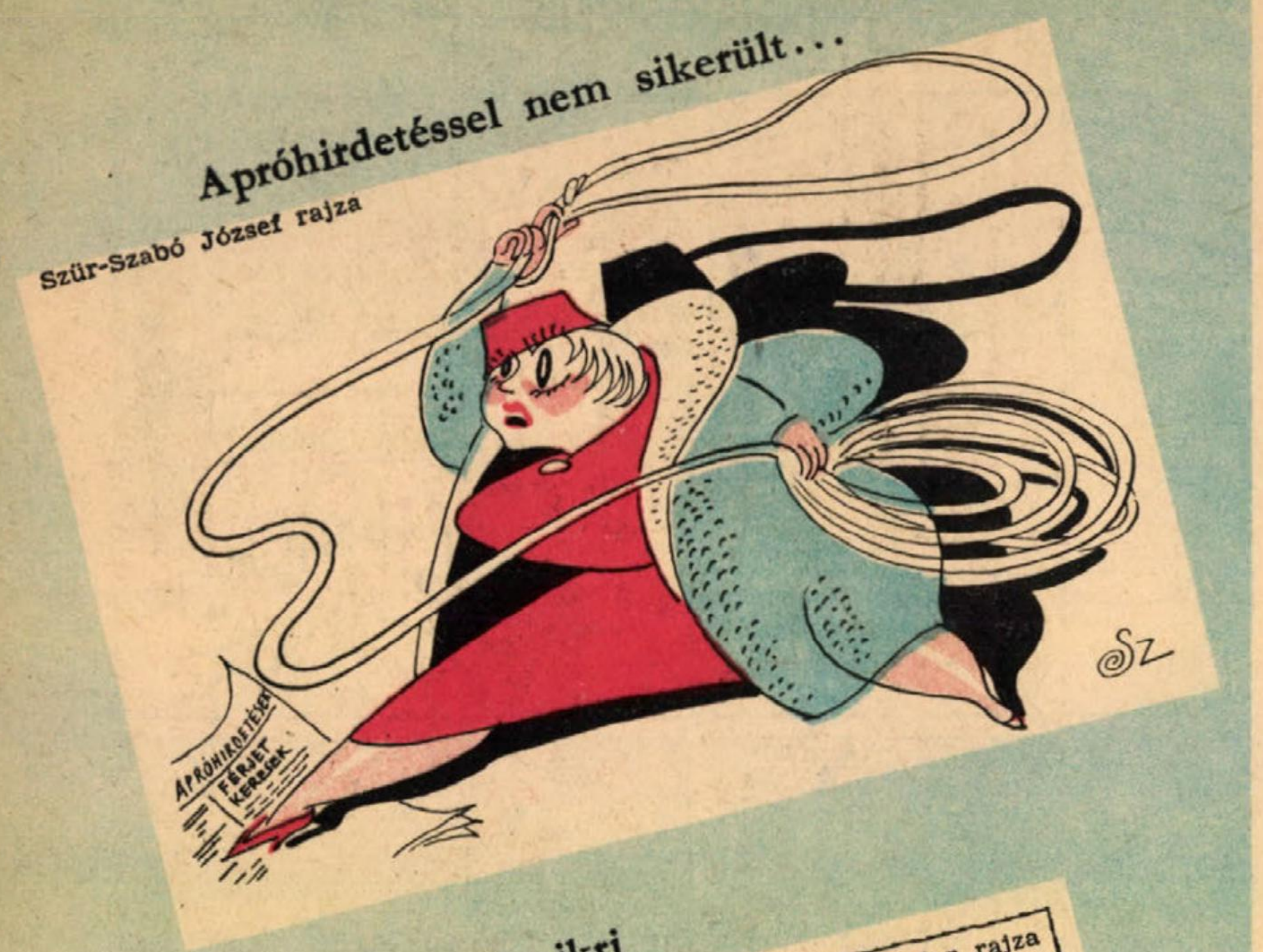

Apróhirdetéssel nem sikerült...

Szür-Szabó József rajza

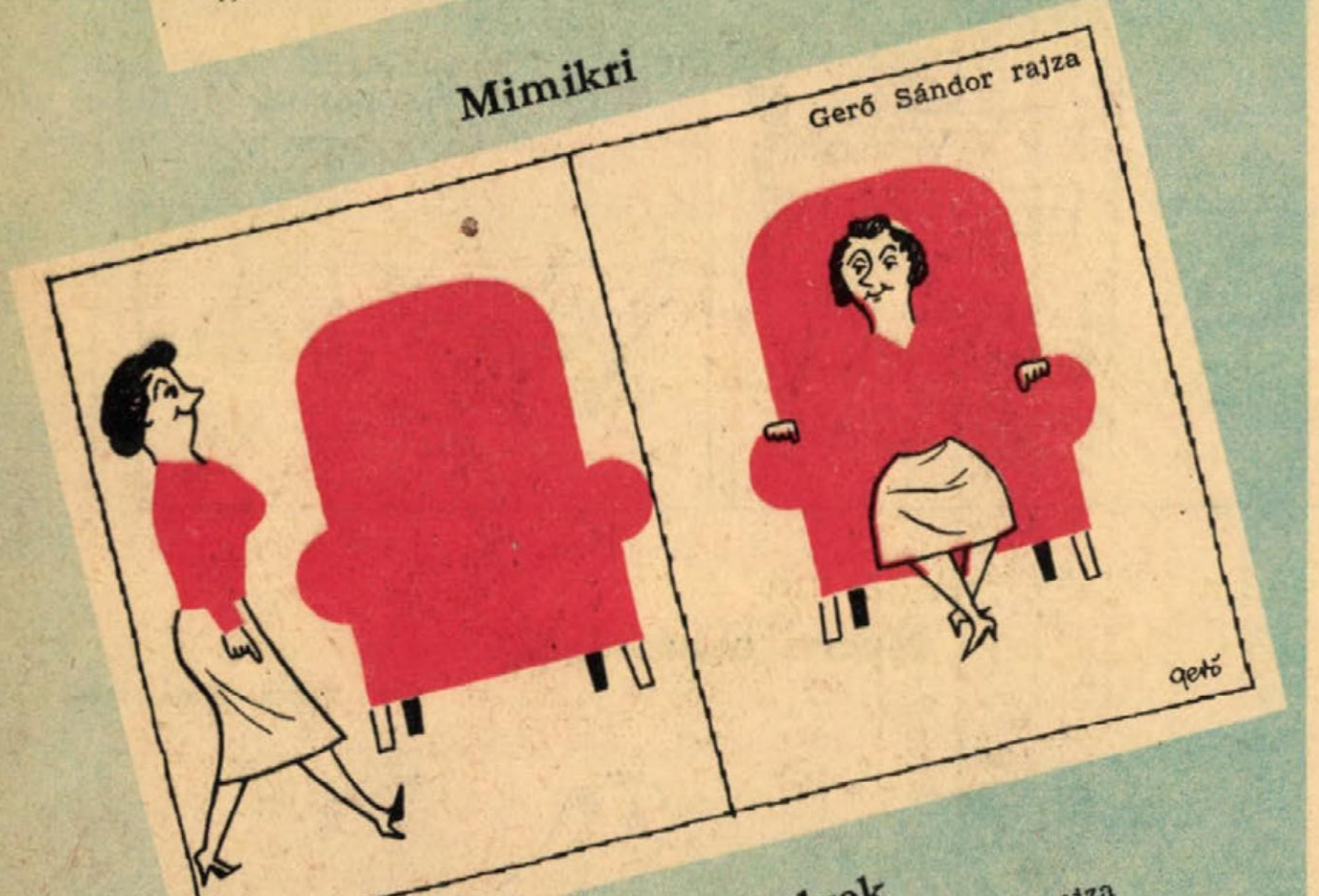

Mimikri

Gerő Sándor rajza

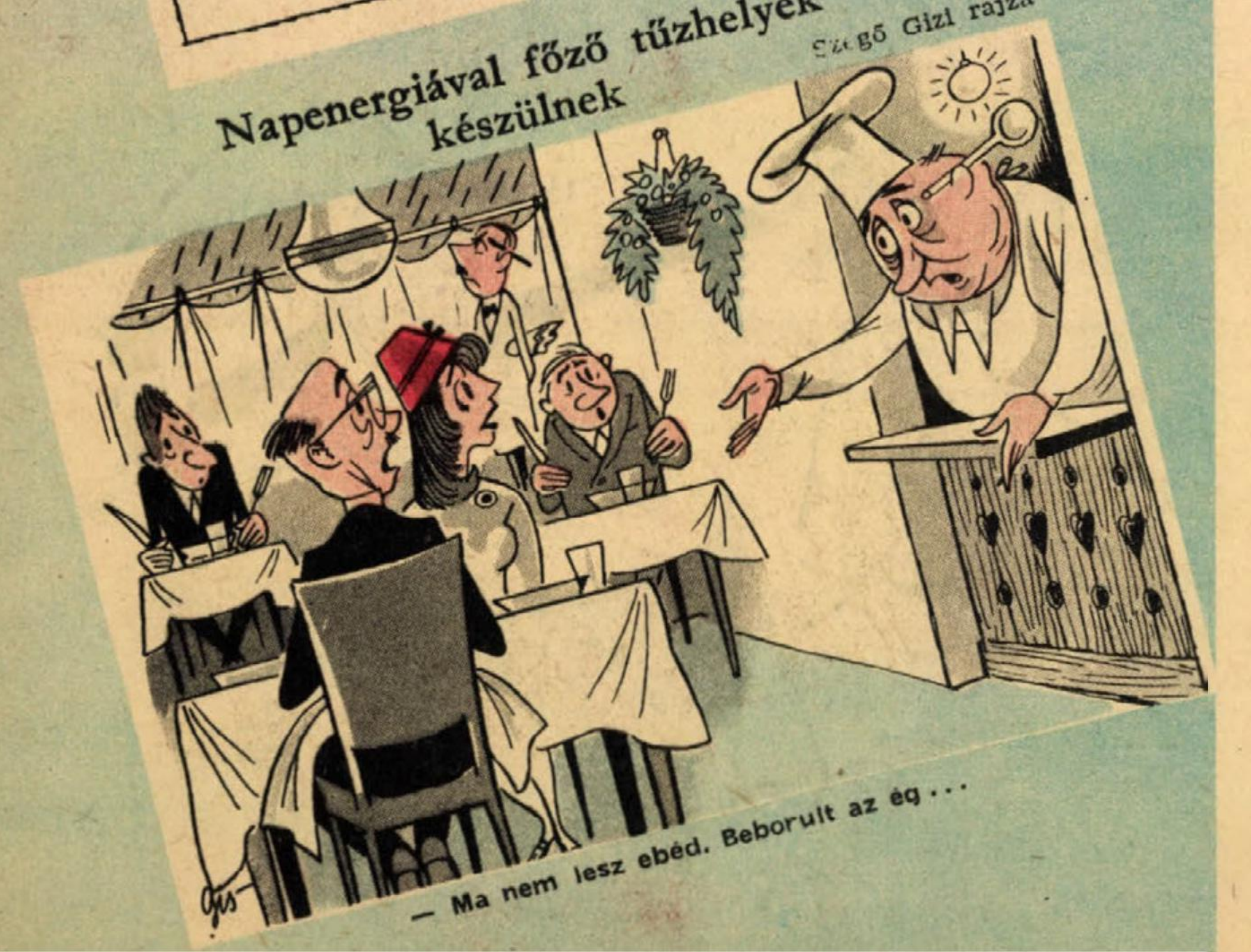

Napenergiával főző tűzhelyek készülnek

Szegő Gizi rajza

— Ma nem lesz ebéd. Beborult az ég...

Diplomácia

Öten laktunk egy lakásban.

Namármost a feleségem megharagudott az anyámra, mert szerinte rosszul neveli a gyermekünket. Az anyám zokon vette, hogy a fia, mármint én, nem vette védelmébe a saját, egyetlen szülőanyját. Az öcsém ismeretlen okokból nem köszönt a feleségemnek, a fiam pedig naphosszat a szekrény tetején ült és szájharmónikázott.

Más normális ember ilyenkor keménykalapot tenne a fejére, nyakkendőt kötne a hasára és harangjátéknak képzelné magát: bim-bam, bim-bam, s nem törődne senkivel és semmivel. De én nem. Én most olvastam Talleyrand, a híres francia diplomata életét és azon tűnődtem, vajon mit tett volna ő az én helyemben?

Kimentem az előszobába és beálltam az előszobafal esernyőtartójába. Ez volt az egyetlen nyugodt hely a lakásban. Elképzeltem, hogy én vagyok Talleyrand, azaz Franciaország, a feleségem mondjuk Habsburg-Ausztria, öcsém Poroszország, a fiam pedig Portugália.

A helyzet tehát a következő volt: Habsburg—Ausztria megsértette Angliát, kifogásolta Anglia gyermeknevelési módszereit. Poroszország nem köszönt Habsburg—Ausztriának, a kis Portugália pedig a szekrényen ült és szájharmónikázott.

Mit tett volna az én helyemben Talleyrand?

Franciaország érdeke, tehát az én érdekem, hogy jóba legyek Habsburg—Ausztriával, mert az én drága kis Ausztriám nagyon dühös tud ám lenni, ilyenkor állandóan csapkodja az ajtókat, nap mint nap kelkáposztát főz és éjjelenként hajnalig szipog a paplan alatt. Ezt pedig én nem bírom.

Kedves jó anyám, az ősz Anglia zokon venné, ha szólnék néhány szót a feleségem védelmében és azzal fenyegetőzne, hogy kimegy lakni Cinkotára, a barátnőjéhez. Ha viszont Anglia kimegy Cinkotára, akkor nincs kire hagyni a kis Portugáliát.

Öcsém, az agglegény Poroszország megszakította a diplomáciai kapcsolatokat Habsburg—Ausztriával, de nyílt hadüzenetre még nem került sor. A fürdőszoba előtt történt ugyan egy-két incidens, de mindezidáig sikerült megőrizni a családi békét.

Hirtelen kiszaladt hozzám Poroszország és elpanaszolta nekem, hogy Portugália elcsente a pipáját és most odafenn pipázik a szekrény tetején. Kérte azonnali közbeavatkozásomat.

— Nem tehetem — mondtam. — Ha lekenek egy frászt Portugáliának, Habsburg—Ausztria azonnal mozgósít ellenem és Anglia is elindítja a flottáját. Lehet, hogy Poroszország visszakapná a pipáját, de mi haszna ebből Franciaországnak?

Az öcsém ijedten nézett rám és hátrálni kezdett.

— Hajlandó volnék közvetítő-szerepet vállalni, de csak a következő feltételekkel: te hosszúlejáratú kölcsönt folyósítasz nekem, erről azonban Habsburg—Ausztriának nem szabad tudnia. Cserébe viszont elintézem Portugáliát egy Mitugrász csokival és vissza adatom vele a pipádat.

Nagyon büszke voltam erre a talleyrandi sakkhúzásra.

Az öcsém azonban nem méltányolta diplomáciai képességeimet, sőt még dühösebb lett és visszarohant a szobába. Néhány pillanattal később hallottam, hogy Portugália bőg, mert Poroszország be akarja kebelezni a pipa miatt. Megőriztem semlegességemet és egy emlékiraton törtem a fejem, amelyet átnyújtanék a nagyhatalmaknak: az anyámnak, a feleségemnek, az öcsémnek és a gyereknek. Közben odabenn komolyra fordult a helyzet: Habsburg—Ausztria kiabált, Anglia siránkozott, Poroszország üvöltött és a kis Portugália visított. Kitört a családi világháború.

Mit tett volna az én helyemben Talleyrand?

Nem tudom. Én mindenesetre eltűntem. Aztán tető alá hoztam a leszerelés ügyét, megteremtettem a világbékét, lemondattam egy-két kormányt, felszámoltam a gyarmati rendszert, igazságosan osztottam szét a prémiumokat, satöbbi, satöbbi. Szerte a világon imába foglalják a nevem.

De nem merek hazamenni...

Mikes György

Masszőrnél

A múlt héten elzsibbadt a bal lábam, anélkül, hogy előzőleg keresztberaktam volna. Olyan érzés volt ez, mintha hangyák zsibogtak volna a lábfejemben és lévén, hogy a hangya szorgalmas állat, még három nap múlva is zsibogtak. Amikor elmeséltem ezt egy kollégámnak, az olyan arccal nézett rám, mint aki fejében máris a nekrológomat fogalmazza; ezért elmentem egy orvoshoz, egy grafológushoz és egy masszőrhöz. Az orvos azt mondta, dohányozzam kevesebbet, a grafológus azt mondta, pénz áll a házhoz és a masszőr azt mondta feküdjek hanyatt. Aztán végigöntött egy rocska meleg vízzel. A terem tele volt gőzzel és bolthajtással, meglepően emlékeztetett egy középkori inkvizíciós kamrához. Az én hóhéromat Misinek hívták. Kissé elfogódott voltam, de egy pucér úr, aki előttem lépett le a gumiravatalról, megnyugtatott: „Úgy fogja magát érezni, mintha újjá született volna..."

Misi zömök volt, pocakos és *nagyon* izmos. Ez rögtön nem tetszett nekem. A többi padokon is csupa pocakos férfiú feküdt, én voltam egyedül sovány. Minden igyekezetemmel azon voltam, hogy Misiben jó benyomást keltsek, de sajnos anyaszült meztelen voltam, s így hanyag tartásom és elegáns gesztusaim sokat vesztettek varázsukból. Misi beszappanozta egész testemet, hogy előkészítsen a boncoláshoz. Aztán odaszólt egyik kollégájának:

— Ma ki hozat sört? Legutóbb én hozattam, még adósom is vagy egy kettessel...

Beszélgetés indult meg a sörről és bizonyos elszámolási differenciákról, miközben az én Misim szórakozottan morzsolgatta lábujjaimat. Ez eltartott egy darabig, a sörügy tisztázódott és Misi tiszteletlenül belemarkolt a vádlimba. Hohó! ez úgy látszik nem tudja, ki vagyok... Ennek én csak hatvan kiló hús vagyok a tíz mázsa között... Erre mutatott az is, hogy a következő percben felemelte a lábamat és hajlítgatni kezdte a térdemet, mintha csak azt próbálná, mikor fog eltörni. És amellett egy szóval sem kérdezte, fáj-e, a gyöngéd figyelemnek nyoma sem volt benne. Ravasz cselhez folyamodtam: megkérdeztem, hogy hívják és utána hangosan, jól érthetően megmondtam a nevemet. Ez semmi hatással sem lehetett rá, mert két ujját belenyomta lábfejembe, úgyhogy vinnyogni kezdtem.

— Itt fáj? — kérdezte diadalmasan és látszott az arcán, mennyire örül, hogy fáj nekem.

— Én író vagyok — mondtam gyorsan. — Könyveket írok, meg mindenfélét...

— Igazán? — kérdezte és belemart a combomba, úgyhogy az volt az érzésem, kiújult a három év előtti reumám. Aztán az oldalamba csimpaszkodott.

— Színdarabokat is írok — mondtam könyörögve — és mindenféle mulatságos dolgokat... Biztosan maga is szeret kacagni...

— Hogyne, kérem... — szólt és torkon ragadott.

— Hallott már valamit a Nobel-díjról? — kérdeztem utolsó erőfeszítéssel.

— Hát persze... — felelte. — Tessék hasra feküdni!

Hasrafeküdtem és megsértődtem. Egy szót sem szóltam többé. Néhány percig még némán dolgozott rajtam. A térdemet így hátulról újból el akarta törni, de hogy nem sikerült neki, hagyta. Aztán nagyot paskolt a fenekemre, mint amikor a hentes kimér egy kiló marhahúst és rádobja a cubákot.

— Készen vagyunk... — szólt mosolyogva.

— Legyen máskor is szerencsém, művész úr...

Kezet nyújtott és én újból egyénnek éreztem magam. Ruganyos léptekkel, emelt fővel mentem a kabinom felé. A hangyák, amelyek eddig csak a lábfejemben dolgoztak, most már egész testemben zsibongtak. A fürdő előtt találkoztam egy barátommal és könnyedén odavetettem neki:

— Éppen most masszíroztattam meg magam...

— Ne mondd! És milyen érzés?

— Isteni! Mintha újjászülettem volna...

Gádor Béla

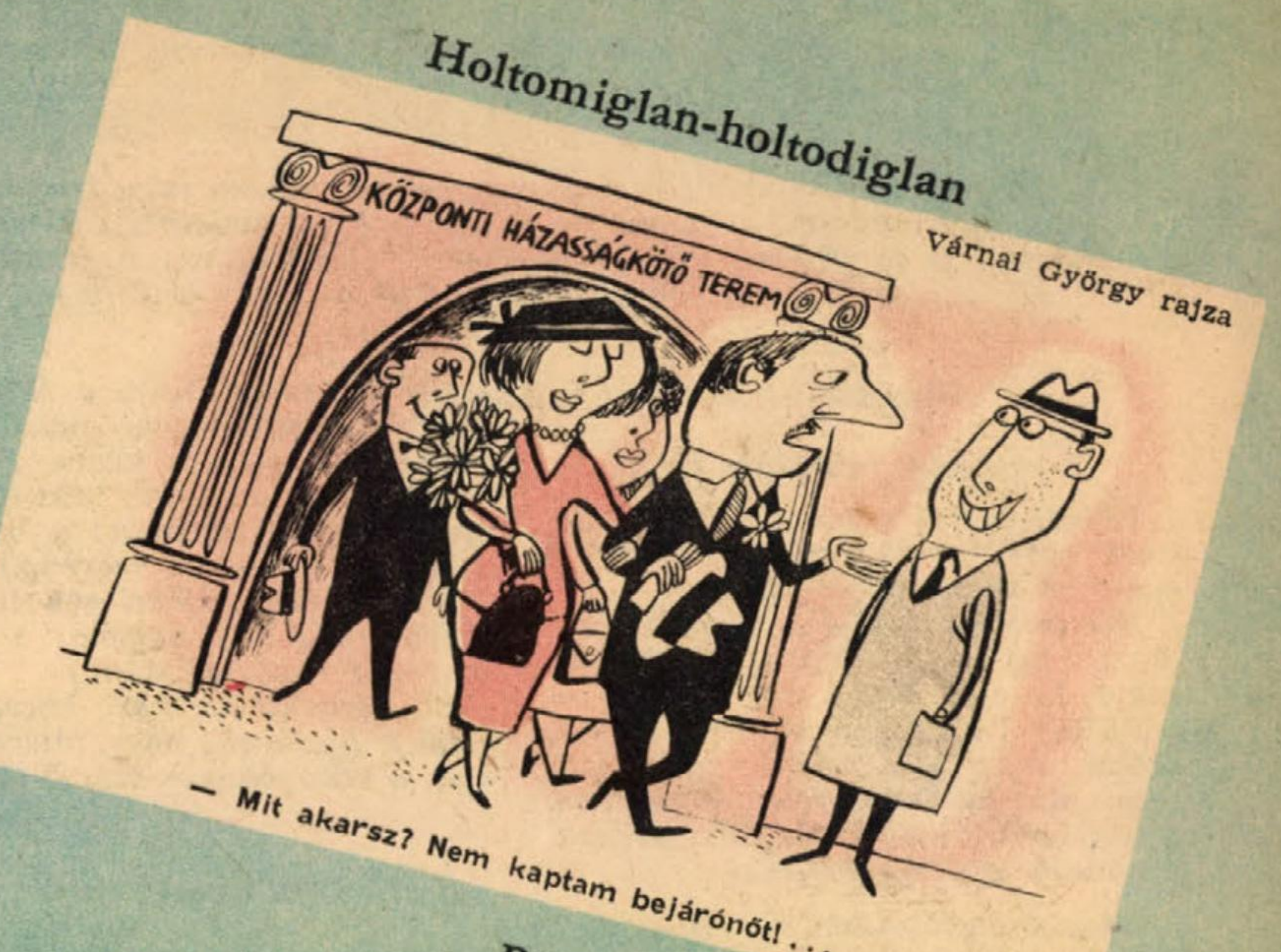

Holtomiglan-holtodiglan

Várnai György rajza

— Mit akarsz? Nem kaptam bejárónőt!...

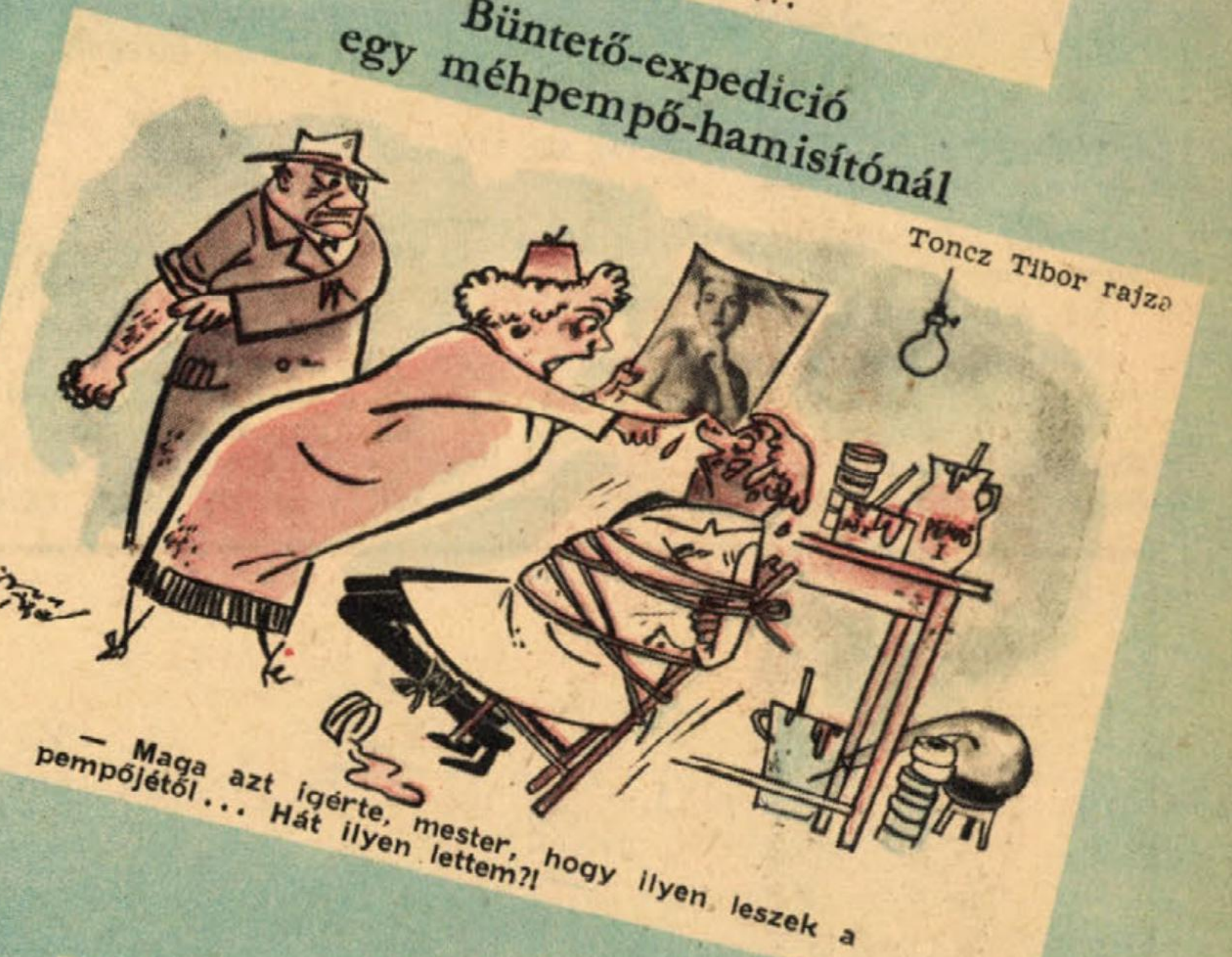

Büntető-expedició egy méhpempő-hamisítónál

Toncz Tibor rajza

— Maga azt ígérte, mester, hogy ilyen leszek a pempőjétől... Hát ilyen lettem?!

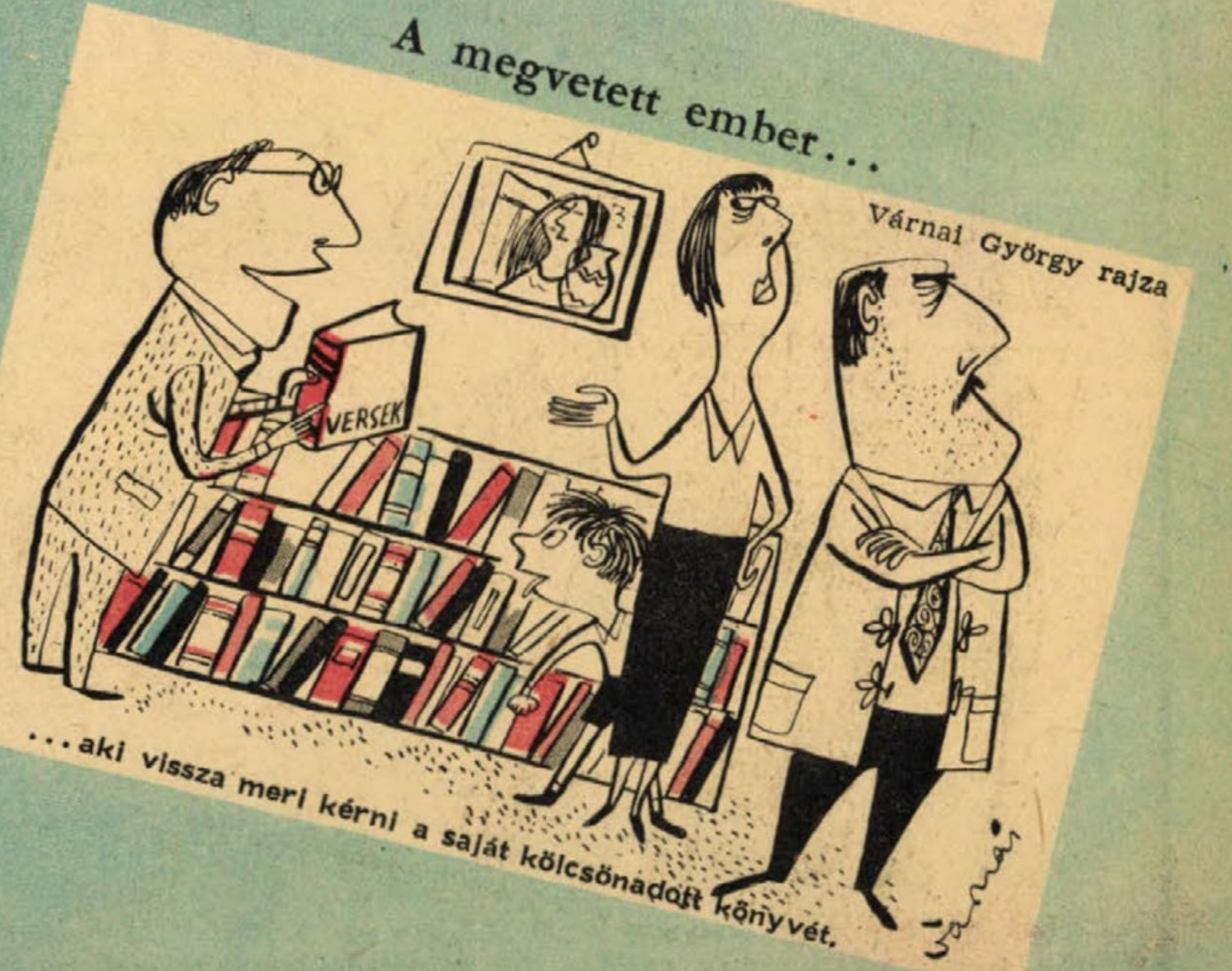

A megvetett ember...

Várnai György rajza

...aki vissza meri kérni a saját kölcsönadott könyvét.

STILUSTANULMÁNYOK

(Jelen tanulmányom célja az, hogy belőle minden színházlátogató világosan megértse a különböző, leggyakrabban emlegetett stílus lényegét. A tanulmány egy közös drámai alaphelyzetet használ fel: egy férfi szeret egy nőt, ám a nő nem szereti a férfit.)

Idealizmus

(Ligeti pad, teliholdas este)

FÉRFI *(a nő kezét fogja):* Tudom, hogy egyszer még szeretni fogsz! S ezért én várni fogok reád!

NŐ *(megsimogatja a férfi fejét):* Várj, Artúr! E padra visszatérek majd, ha szükségem úgy kívánja...

FÉRFI: S engem itt lelsz majd, amint ülök. Most menj, hadd lássam, mint távolodsz felém közeledve.

NŐ: Isten tartson eszednél, drágám, kit majd szeretni foglak.

(Megkönnyebbülten el, függöny)

Szimbolizmus

(Teliholdas este. Nő egy ligeti padon ül.)

FÉRFI *(közeledik, észreveszi a Nőt és mellé ül.)*

NŐ *(közömbösen mereng.)*

FÉRFI *(különféle dolgokat művel: felkel a padról, egy pitypangot szed, visszaül, a virágot a Nő felé fújja. Feláll. Szívet vés a fába. Visszaül. Sóhajt. Újság szélére csókolódzó galambokat rajzol, hogy a Nő is lássa. Sóhajt. Fűszálat tép, gyűrűt csavar belőle és az ujjára húzza. Feláll, leveti a zakót és tornáztatja az izmait. Leül. Kérdőjelet rajzol a homokba.)*

NŐ *(közömbösen mereng.)*

FÉRFI *(lemondóan sóhajt, a pad szélére húzódik. Előveszi a tárcáját és pénzt kezd számolni.)*

NŐ *(érdeklődve nézi, közelebb húzódik):* Azt hiszi, hogy nincsen érzékem a szimbólumok iránt? *(Függöny)*

Szürrealizmus

(Holdvilágos este. Férfi egy ligeti fa tetején ül. Nő virágnak öltözve jő.)

FÉRFI: Imé, egy kis borzas, egy borz, hé, kis menyét!

NŐ: Mi van, fa-jankó, csúnya gyümölcs?

FÉRFI *(leugrik a fáról):* Ipiapacs, egy, kettő, három, enyém vagy!

NŐ: Én pedig a holdé, kutyafejű!

FÉRFI *(négykézlábra áll és ugatni kezdi a holdat):* Vau, vau!

NŐ: Látom, ügyesen számolsz, s jól forgatod a kardot is! Csak így tovább, szegény unokahúgom! *(Elmegy.)*

FÉRFI *(a hátára fordul, s lábát az ég felé nyújtva megmerevedik. Függöny.)*

Impresszionizmus

(Holdvilágos liget. Férfi és Nő jőnek)

FÉRFI: Itt egy sárga padot érzek. Üljünk reá.

NŐ: Én arra nem ülök. Mintha égne a gyomrom.

FÉRFI: A lelked az, s a lelkem, amint simogatom.

NŐ: Ne zenélj, Artúr, ne zenélj. Mondtam már, hogy nem érzek semmit irántad.

FÉRFI: Most sem érzel?

NŐ: Most sem.

FÉRFI: Most sem érzel?

NŐ: Most sem.

FÉRFI: Akkor tényleg hiába. *(Búsan elmegy, függöny.)*

Naturalizmus

(Fényes, holdvilágos éjszaka. Férfi és Nő egy árnyékba borult padon ül.)

FÉRFI: Szeretlek!

NŐ: Az mi?

FÉRFI: Éhség! Szomjúság! Mikor az ember harapni akar. És ütni, falni, szorítani!

NŐ: Ja, maga arra gondol? Maga egy ronda naturalista!

FÉRFI *(természetesen röhög):* Ahogy gondolod, te leány, te leánytest! Érdekelnek az ösztöneim?

NŐ: Megnézhetem, de akkor erőszakolj ki a holdfényre, ott a közönség is jobban látja. *(Függöny.)*

Neo-realizmus

(Előbbi szin)

NŐ: Van még parizere?

FÉRFI: Nincs. A többit megette a háziúr.

NŐ: Ismerem a természetét. Engem is mindig megharap.

FÉRFI: Te nyomorult! Én nyomorult! *(Megüti.)*

NŐ *(kacéran):* Ma gépsonkát is ígért nekem!

FÉRFI *(felugrik):* Meddig gyötörsz még?

NŐ: A neo-realizmusig! Ugyanis nem vagyok már liliom.

FÉRFI: Szegény ember vízzel főz! Ide a maradékkal! *(Dulakodnak.)*

NŐ: Nem kellesz, dehát mit csináljak...

FÉRFI: Megbosszuljuk a szegénységet. *(Függöny.)*

Szocialista realizmus

(Fenti jelenet, műholddal.)

Egzisztencializmus

(Holdvilágos este, a padon ül a férfi és a nő.)

SZERZŐ *(belép):* Egész jól megy. Ötszáz forintot kapok előadásonként. *(Holdvilágnál megmutatja a pénzét.)* *(Függöny.)*

Somogyi Pál

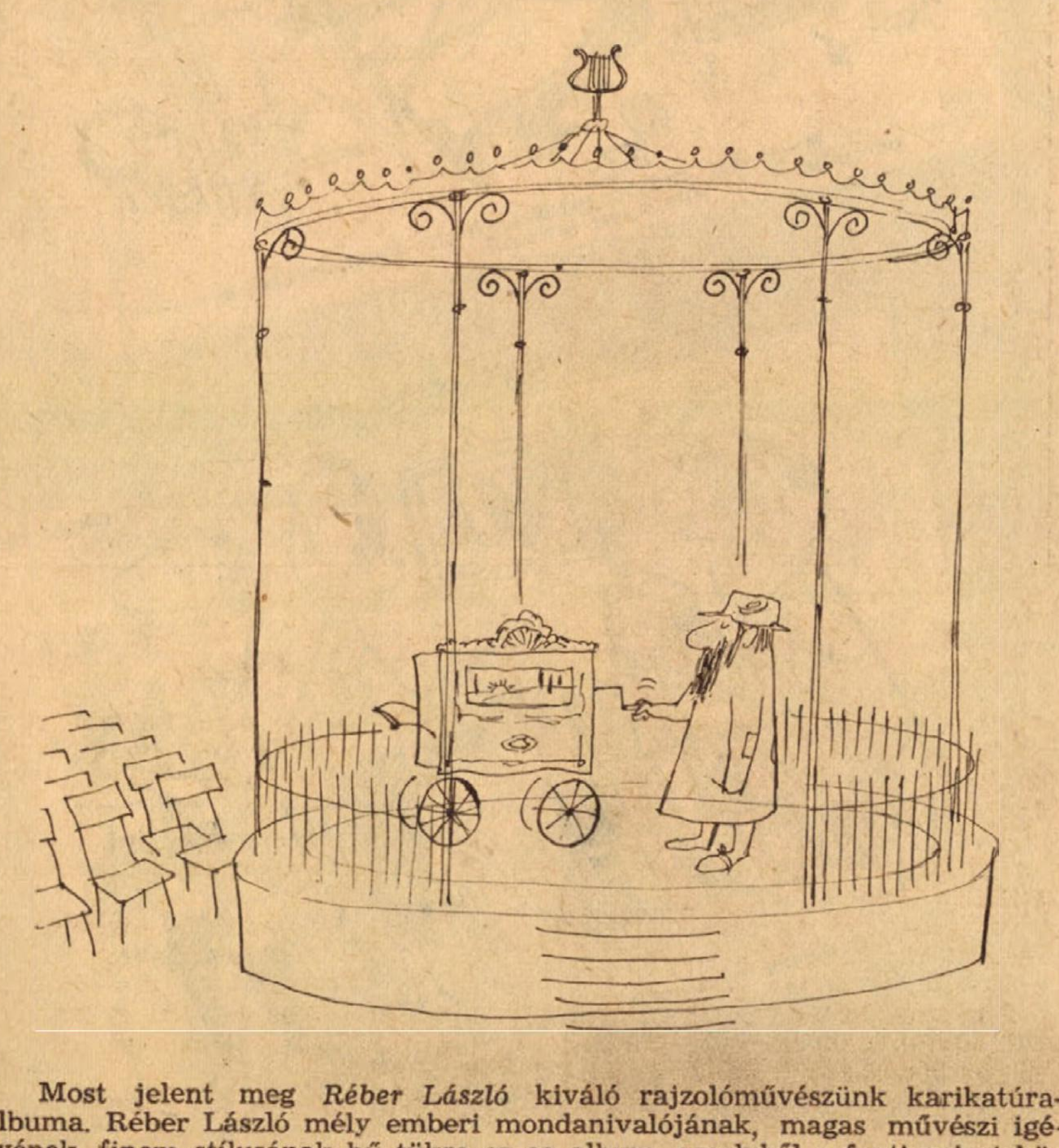

Most jelent meg *Réber László* kiváló rajzolóművészünk karikatúraalbuma. Réber László mély emberi mondanivalójának, magas művészi igényének, finom stílusának hű tükre ez az album, amelyből a fenti rajzot közöljük.

Ez történt egy éjszaka

Éjfélkor II. Endre király csengetett be hozzám. Megemelte koronáját, letette jogarát, azután közölte, hogy az Aranybulla szövegét papírra akarja vetni, hozzak papirost. Reggel elmentem a legközelebbi Ápiszba, zárva volt. Leltároztak. Csak jó messze találtam egy nyitott Ápiszt. II. Endre kijelentette, hogy miattam félnappal késik a szabadságlevél kiadása.

Éjjel két óra lehetett, amikor Paris, a trójai király fia megkért, ne haragudjak, egy szívességre kér: hozzak neki egy szép Jonathán almát, mert Aphroditének akarja ítélni. Rohantam a közeli minőségi gyümölcsboltba, a Közértbe, mindenütt leltároztak. Persze végül kaptam almát, de mégis elkéstem. Héra és Pallas Athene érkezésemig abban a hiszemben voltak, hogy kettőjük közül az egyik kapja a legszebbnek járó almát, de csalódtak.

Hajnaltájban ismét baj volt az almával. Ezúttal Schillernek akartam szolgálatot tenni. Nemcsak hogy zárva voltak leltár miatt a közeli boltok, de ott, ahol nyitva volt, csak szép almát lehetett kapni. Végre a Garay piacon találtam egy rothadt almát, Schiller megszagolta és megírta a Stuart Máriát. Természetesen az alma miatt későn szállította le az első felvonást.

És a leltár tovább üldözött. Leltári táblákat láttam az úttesten, a levegőben, a háztetőn, mindenütt.

Egyszer csak egy dühös ember figyelmeztetett a szokásos feliratra a „Karmintól a kobaldkékig” elnevezésű bolt előtt. Tintoretto volt. Az olasz nyelv legcifrább káromkodásait hallatta. Azután így indokolta meg dühkitörését.

— Képzelje, elfogyott az okkersárgám és most a leltár miatt nem tudom idejében befejezni a Doge palota képsorozatát.

Korán ébredtem.

— Hogy én milyen marhaságot álmodtam — szóltam feleségemhez. — Képzeld, minden üzletben leltároztak. Ilyesmi is csak álomban fordul elő!

— Jó, hogy eszembe juttattad az üzleteket, — jegyezte meg mindig praktikusan gondolkozó feleségem, — hivatalba menet vegyél padlóviaszt, tintát és fekete cérnát.

Utcánkban egymás mellett volt az Ápisz, a Röltex és a Háztartási Bolt. Mind a háromban leltároztak...

Palásti László

A titkár

Vasvári Anna rajza

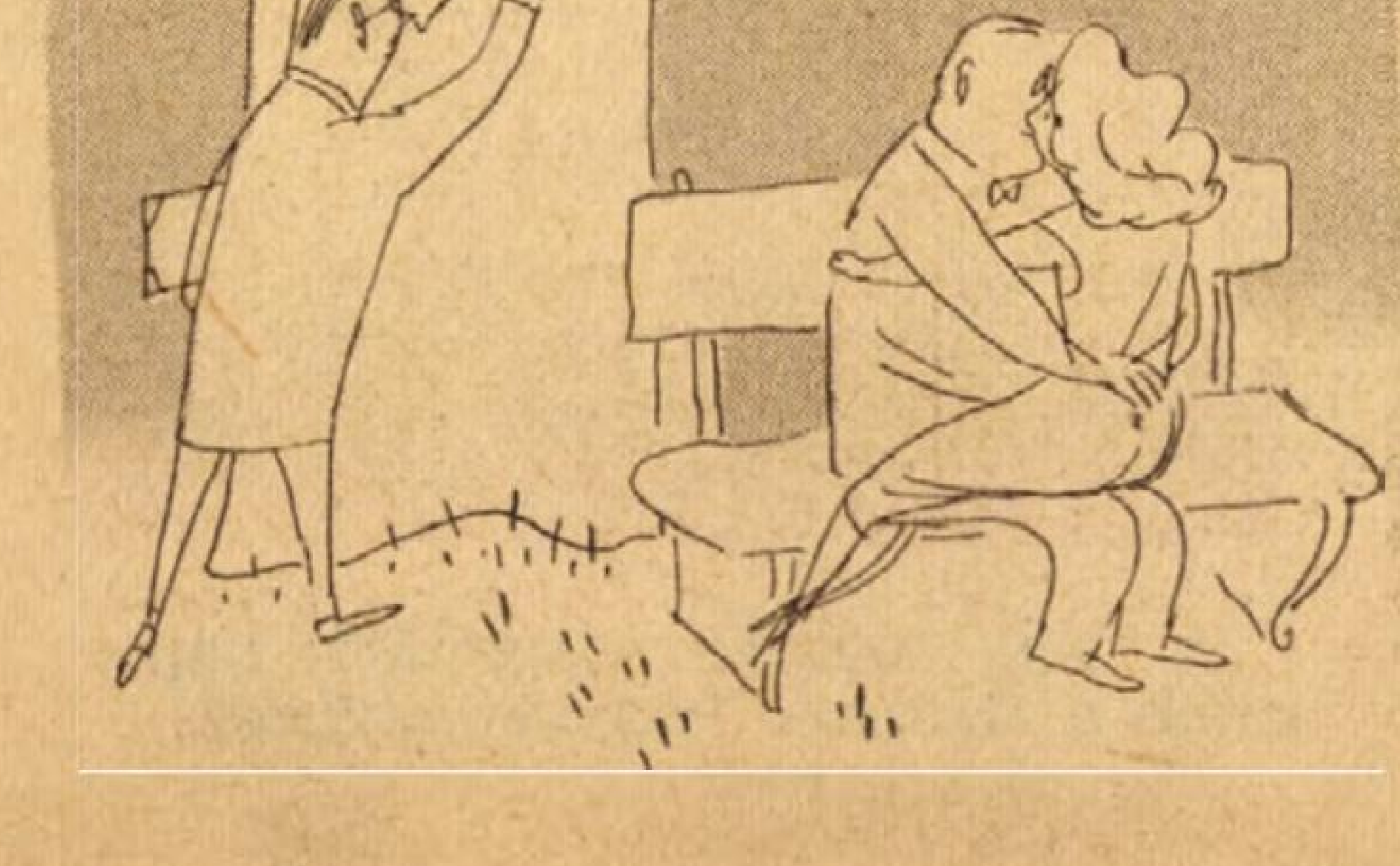

Csendes éj

Szür-Szabó József rajza

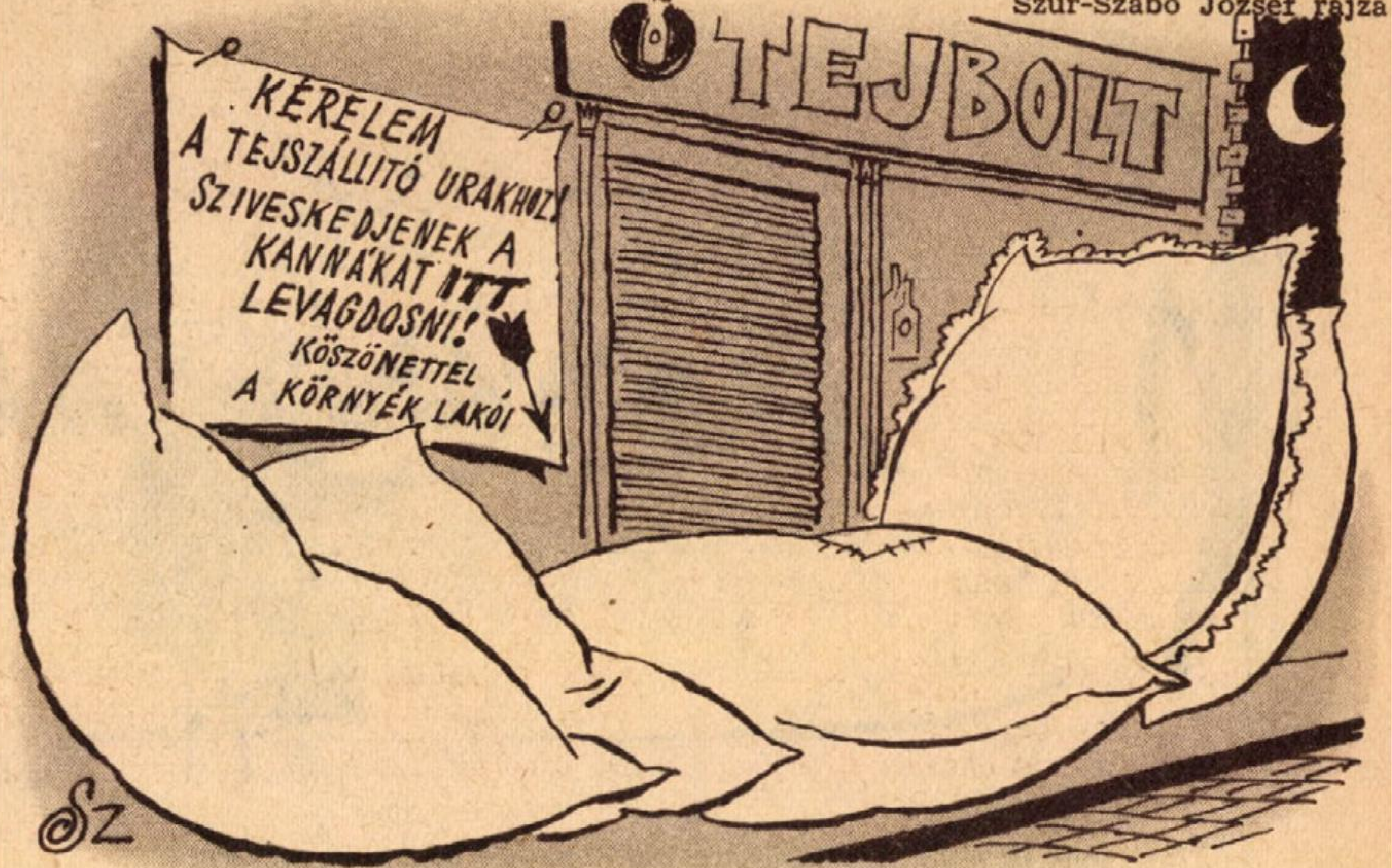

Mesebeli repülőtér

Hegedűs István rajza

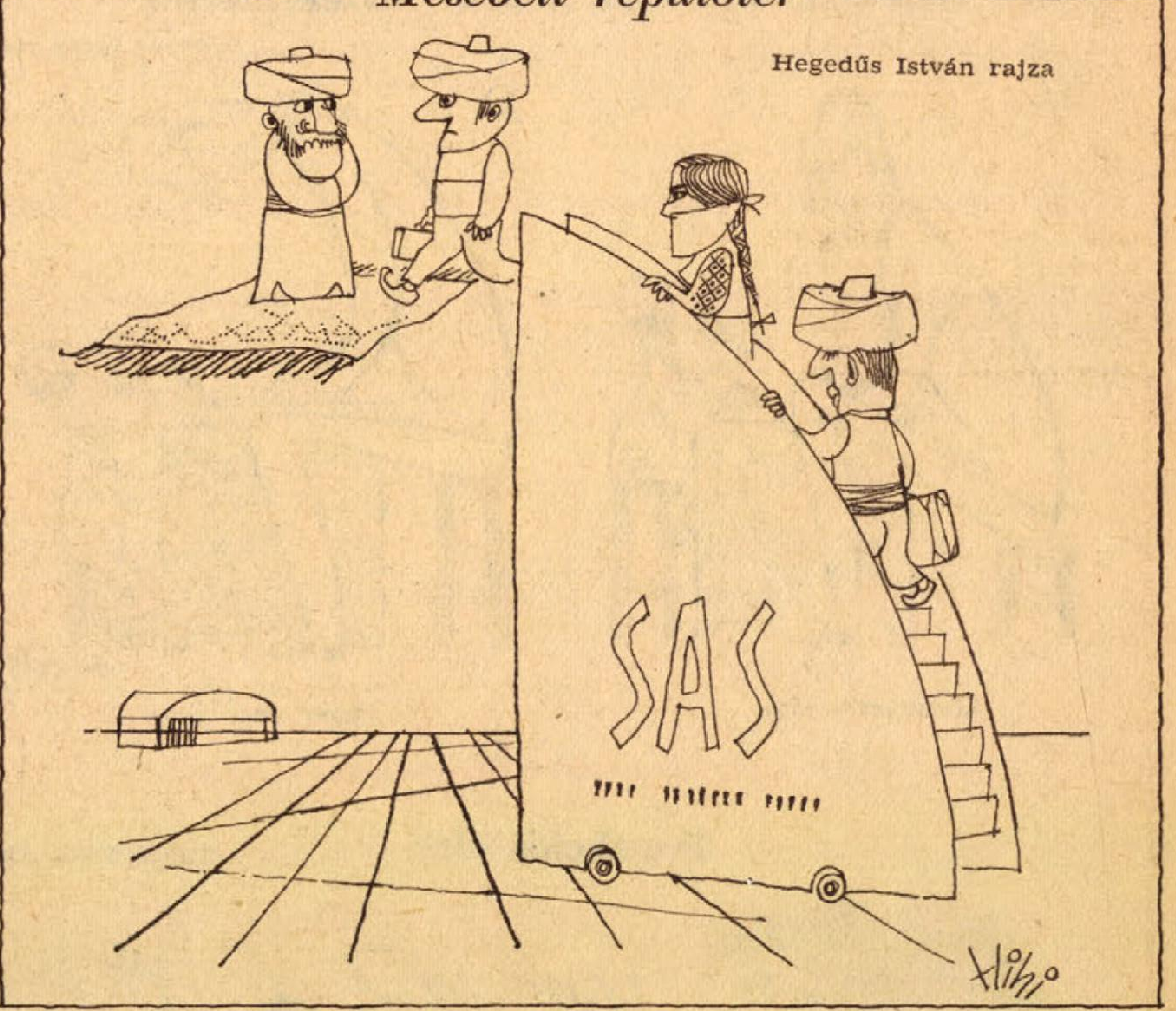

Egy híres ember vége

Beszámolt a világsajtó arról, hogy rövid szappanozás után borbélyszékében elhunyt Albert Anastasia, a leghíresebb amerikai gengszter, miután két álarcos ismeretlen meglepve őt az egyik New York-i szálloda borbélyüzletében, lelőtte.

Anastasia volt az egykori Gyilkosság kft. fő ítéletvégrehajtója, s 63 gyilkosságát tartják számon.

Többször állt bíróság előtt, de a terhelő tanúk minden esetben hirtelen meghaltak.

Adóeltitkolás miatt is eljárás folyt ellene.

Az amerikai alvilág belügyeibe nem ajánlatos beavatkozni. Amikor a New York-i detektívfőnök kihallgatta a borbélyüzletben tartózkodó vendégeket és a személyzetet, utána így nyilatkozott:

— Még életemben nem láttam ennyi vak embert együtt. Senki nem látott semmit.

Nincs a teremtésben nyertes, csak a borbélyüzlet tulajdonosa. Özönlenek az emberek, ezzel a kívánsággal:

— Hajnyírást — Albert székében!

Lehet, hogy a székből műemlék lesz?

Hollywoodban már készül a film Anastasia életéről, amelyet nem villamos-, hanem borbélyszékben fejezett be.

TANÁCSKOZNAK A NŐK

Hegedűs István rajza

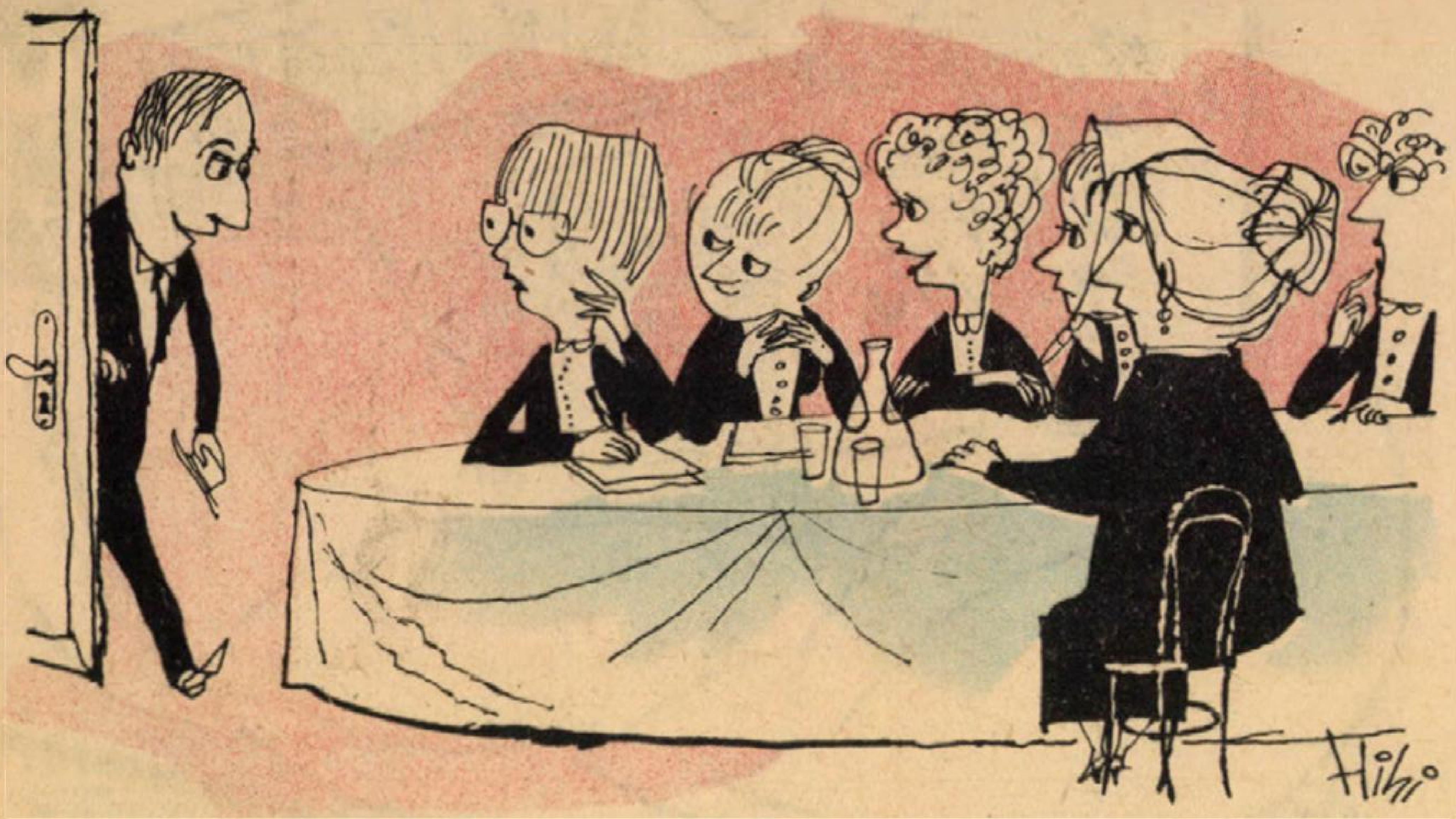

— Nem jöhetett a feleségem, mert nagymosás van otthon! ...

Rajzos példázat az „okos“ átszervezésről

Schwott Lajos rajza

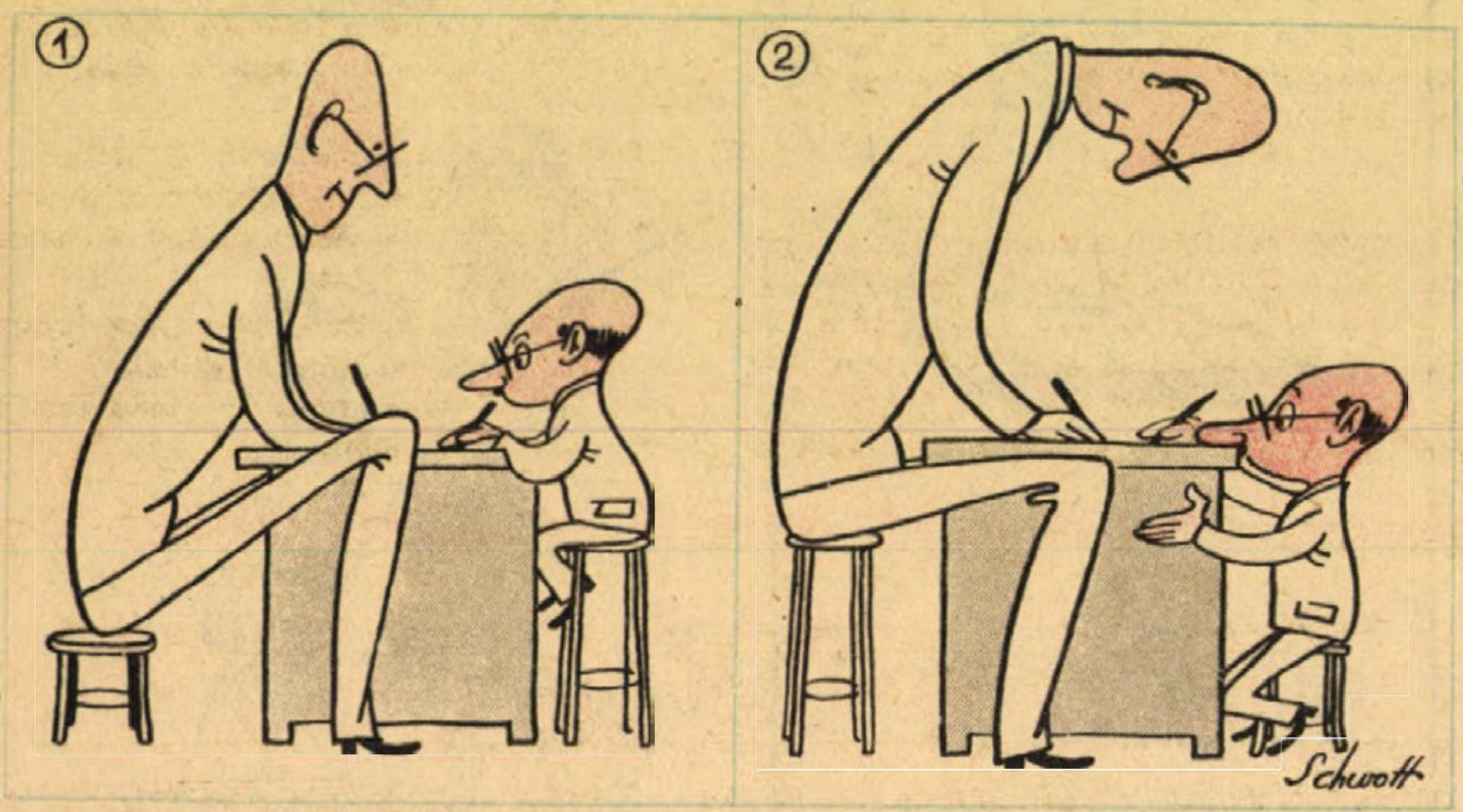

Átszervezés előtt

Átszervezés után

Protekciós alak

Toncz Tibor rajza

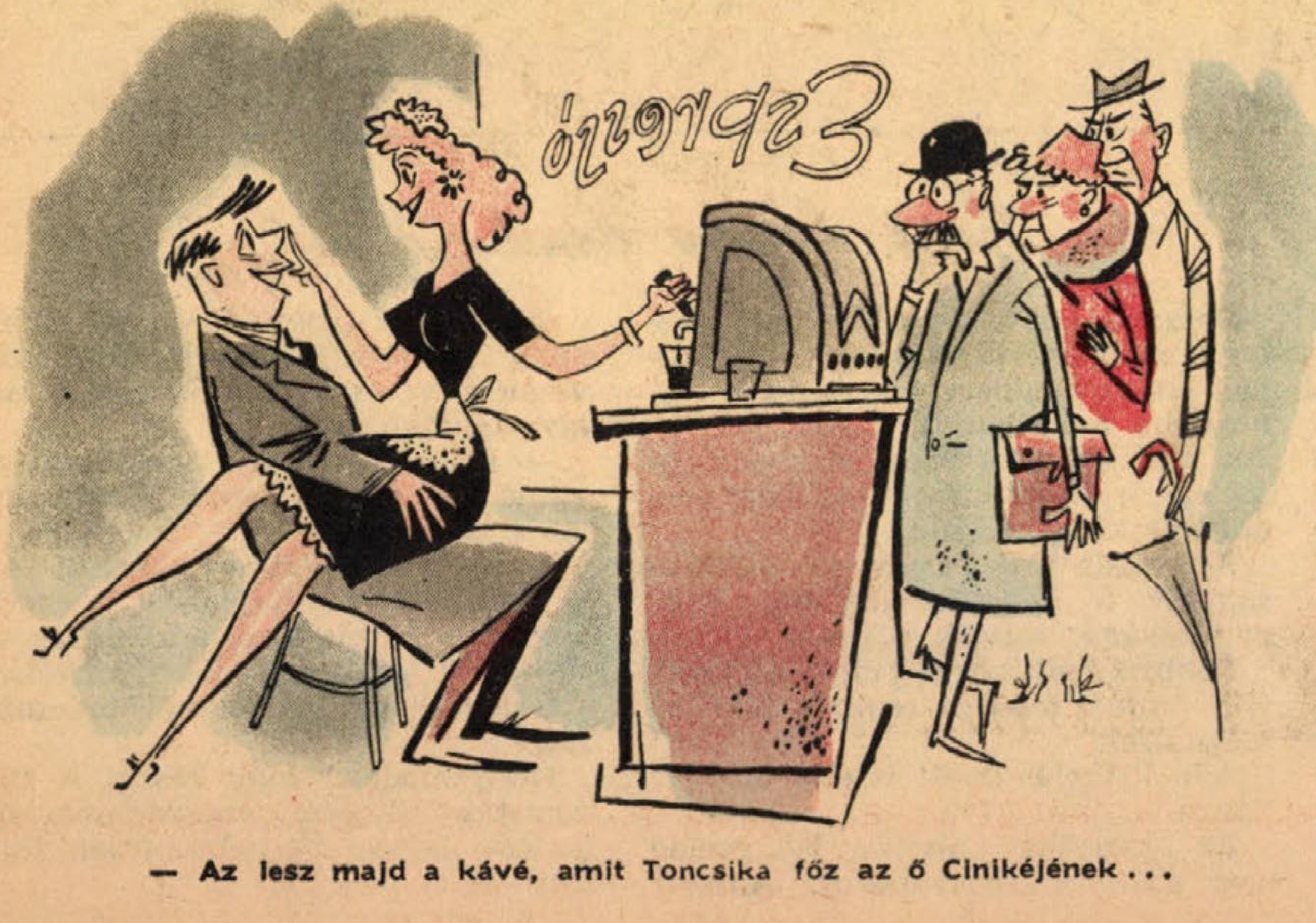

— Az lesz majd a kávé, amit Toncsika főz az ő Cinikéjének ...

Pesti tudósítónktól

Mai jelenet a villamoson:

Középkorú elegáns férfiú fiatal elegáns farkaskutyával igyekszik felszállni a villamosra, történetesen az első kocsi hátsó peronjára. A kalauz szigorúan közbelép:

— Kérem, itt kutyával tilos felszállni!

A férfiú méltatlankodva válaszol:

— Igen? A világűrbe szabad felszállnia egy kutyának, de erre a rongyos villamosra nem?

*

A minap a Dimitrov téri nagycsarnok egyik nagy zöldségelárusító helyén kívánatos zöldpaprika-halom ragyogott, tetején ezzel a büszke adattal: „1 kg. 6.— Ft.” A szépség és olcsóság különleges összetalálkozása volt. Élveteg pillantásokkal ittam magamba az ingerlő látványt, majd odalépve, meleg hangon mondtam:

— Kérek két kilót.

— Nem eladó! — mondta az elárusító nő hidegen.

Az első pillanatban nem értettem a dolgot (később sem!). Miféle paprikák lehetnek ezek? Prototípusok? A termelő szövetkezet még nem tért rá a sorozattermelésre?

— Miért nem eladó?

— Kiállítás van, csak két nap múlva kerül árusításra.

Még próbálkoztam:

— Mi lenne, ha kifizetném, s ráírnák a kiállítási halomra, hogy „Két kiló eladva”?

— Nem lehet.

Nicht nicht! — mondta Napóleon a waterlooi csata után, s én sem tehettem mást, mint visszavonultam és a kudarc elmélkedésre késztetett. Az olcsóság titka már nem gyötört: ami nem eladó, az rendszerint olcsó. De miféle kiállítás lehet ez, amelyen tantaluszi kínokat okoznak a venni akaróknak? Képzőművészeti kiállítás? Mi volt ez a halom zöldpaprika? Csendélet? Absztrakt naplemente?

Mást nem tehetek, mint tiltakozom a paprikaszerető emberiség nevében. A paprika nem kiállítani-, hanem ennivaló! A szóbanforgó kiállítási tárgyak erősen eladósorba serdült, kívánatos, érett paprikák voltak, s félő, hogy két nap alatt elfonnyadnak, s nem marad más számukra, mint a lecsó.

Le az öncélú paprika-esztétikával!

F. L.

Jó reklám

Egyik nagy intézményünk könyvtárosnőjének feltűnt, hogy bizonyos magasszínvonalú műveket senki sem olvassa, de annál nagyobb keletje van a könnyű regénynek, sőt a ponyvának. Kiválasztott egy tucat értékes könyvet és föléjük a következő feliratú táblát helyezte:

FIGYELEM!
EZEKNEK A KÖNYVEKNEK OLVASÁSA MAGASABB MŰVELTSÉGI SZÍNVONALAT IGÉNYEL, CSAK AZOK A KARTÁRSAK KÖLCSÖNÖZZÉK KI, AKIK ILYEN MŰVELTSÉGGEL RENDELKEZNEK.

A legközelebbi könyvtári napon mind a tizenkét könyvet elvitték.

A humor KÖNYVÉBŐL

VICTOR HUGO francia költő Párizsban Lusignan hercegnő tulajdonában levő egyik kisebb palotában lakott. Az író, aki irtózott a hurcolkodástól és akit a hercegnő sürgetett, hogy költözzék ki, meg akarta vásárolni a palotát, amelyért a hercegnő nem kevesebbet, mint 750 000 frankot kért.

— Hétszázötvenezer frank! Hiszen ez borzasztó sok! — tiltakozott a költő.

— Potom összeg! — hangzott a válasz. — Gondolja meg, hogy ön olyan nevezetes háznak lesz a tulajdonosa, amely azzal dicsekedhetik, hogy Victor Hugo lakik benne.

— Csakhogy én nem vagyok elég gazdag ahhoz, hogy meg tudjak venni egy olyan házat, amelyben Victor Hugo lakik — felelte a költő.

*

SOKRATES görög filozófus felesége, Xantippét igen rossz természetű, házsártos asszonynak ismerték. Midőn Sokratest valaki megkérdezte, hogyan élhet egy ilyen asszonnyal, a filozófus így felelt:

— Azért, mert ő természetével alkalmat ad nekem arra, hogy béketűrésemet és türelmemet gyakorolhassam. Ha őt elszenvedhetem, az egész világ bosszantását is könnyebben eltudom szenvedni.

*

VÍZVÁRI GYULA, a Nemzeti Színház híres jellemkómikusa, meglátogatta egyik rokonát, ahol épp egyetlen leányuk esküvőjére készülődtek. Amikor a vőlegény megtudta, hogy a híres művész a vendég, így szólt a menyasszonyhoz:

— Úgy akarom, hogy lakodalmunkra legalább harminc vendéget hívjunk meg... Azt is szeretném, hogy az ebéd alatt cigányzenekar játsszon. Azt akarom, hogy...

A menyasszony mamája ekkor odasúgta Vízvárinak, hogy ez a vőlegény nagyon erőszakos férj lesz. Mire a művész így válaszolt:

— Hagyja csak beszélni szegényt, ezek az utolsó szavai. Az esküvő után úgysem fog szóhoz jutni...

*

ALEXANDRE DUMAS FILS francia drámaíró igen szókimondó ember volt, még a hölgyeknek is megmondta az igazat. Egy párizsi énekesnő többször meghívta a fiatalabb Dumas apját estélyekre és ünnepi ebédekre. Az idősebb Dumas nagyon terhesnek találta ezeket a meghívásokat. Ezért egy alkalommal megkérte a fiát, hogy helyette menjen el és távolmaradását mentse ki. Az énekesnő nagyon szívesen fogadta Dumas fils-t és megkérdezte tőle, hogy az apja mért nem jött el?

— Sajnos, nagyon sok a dolga — hangzott a válasz — nekem is nagyon sok a dolgom és ezért sorsot húztunk, hogy ki jöjjön el ma.

— Értem — szólt a hölgy mosolyogva — és a sorshúzásban Ön győzött.

— Téved, asszonyom — válaszolt az író — én vesztettem.

Kinek jár a műteremlakás?

Toncz Tibor rajza

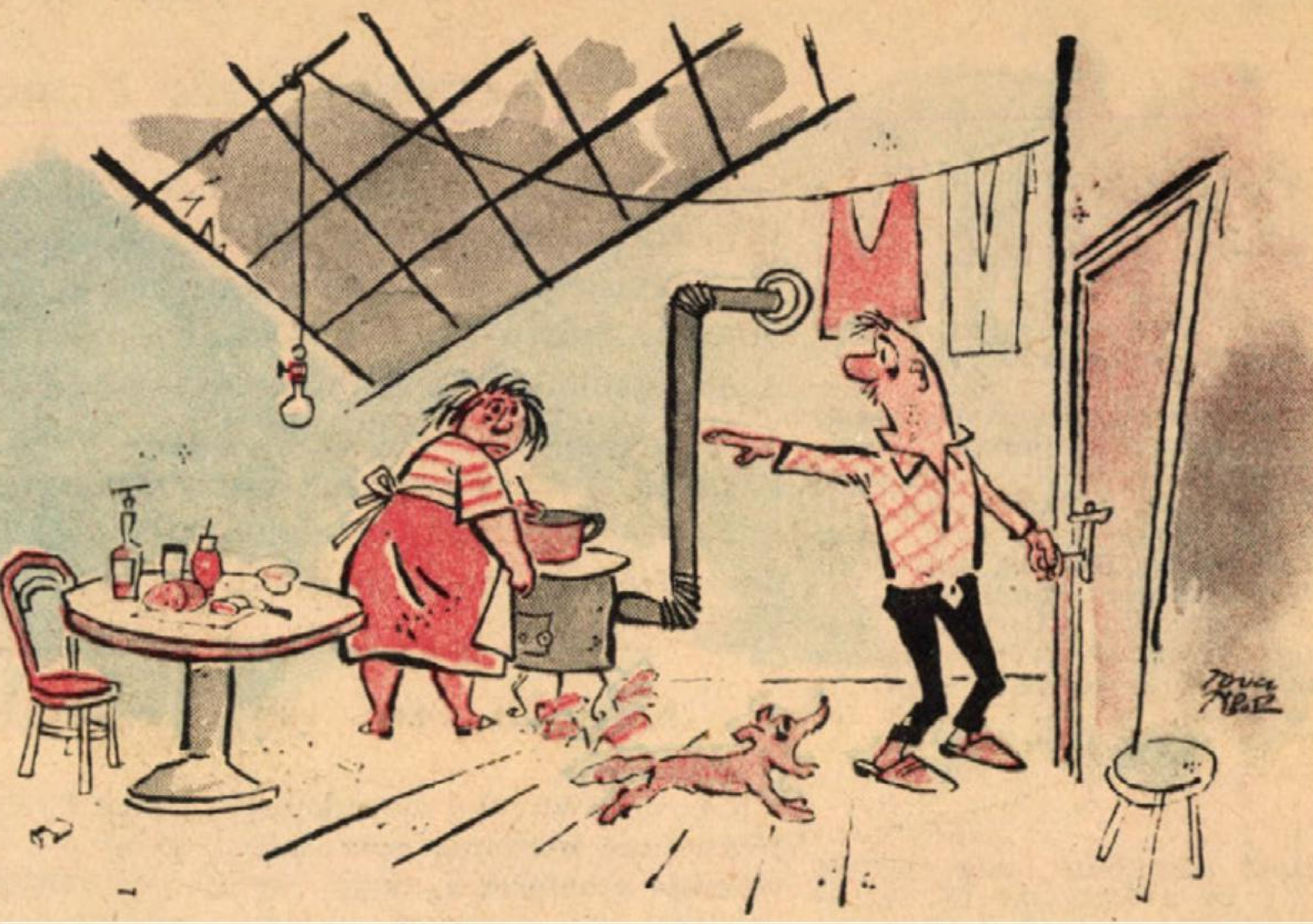

— Itt vannak a Tanácstól, Julcsa! Gyorsan vetkőzz le és állj fel az asztalra modellnek, hadd lássák, hogy igényjogosult vagyok! ...

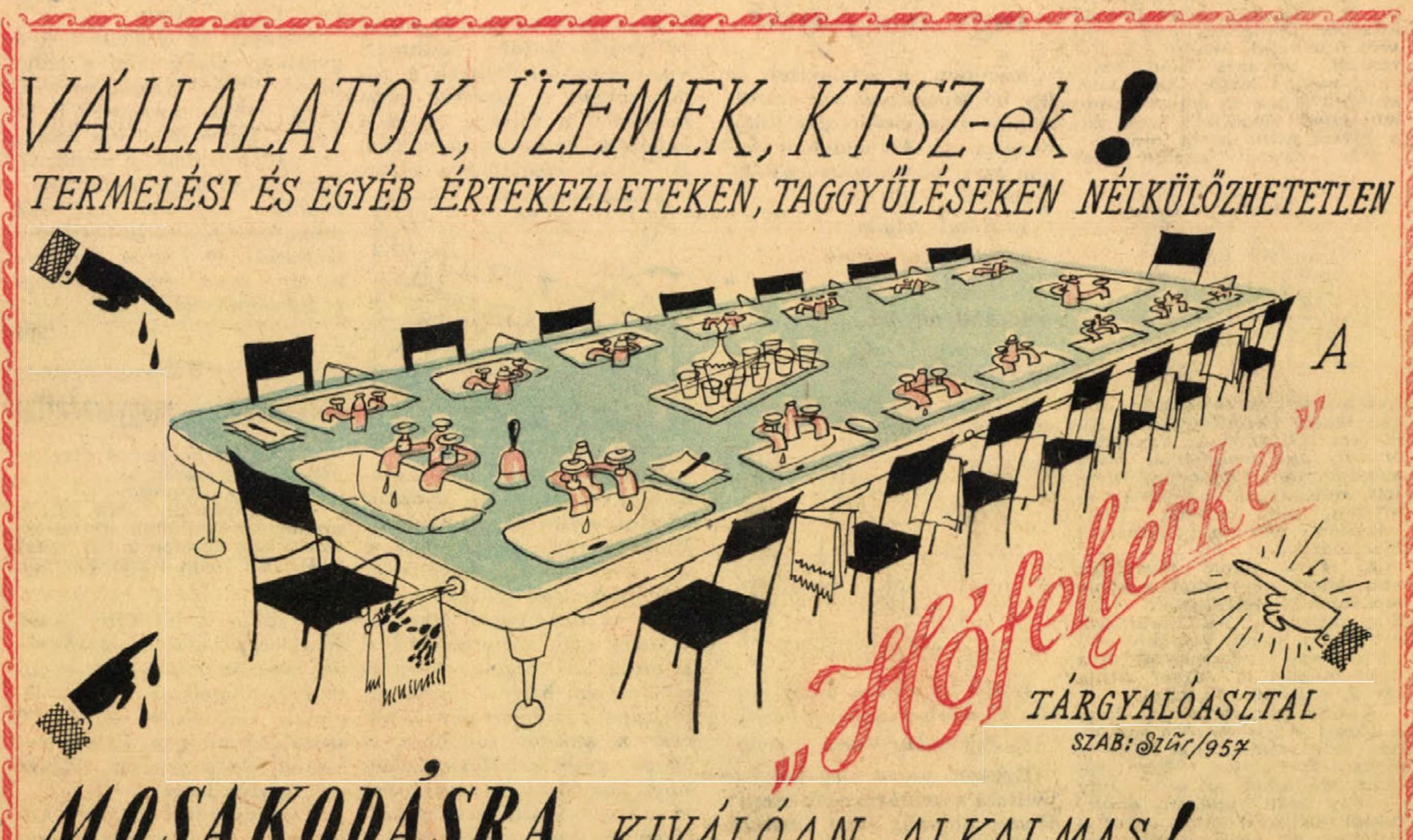
VÁLLALATOK, ÜZEMEK, KTSZ-ek!
TERMELÉSI ÉS EGYÉB ÉRTEKEZLETEKEN, TAGGYŰLÉSEKEN NÉLKÜLÖZHETETLEN
A
„Hófehérke”
TÁRGYALÓASZTAL
SZAB: Szűr/957
MOSAKODÁSRA KIVÁLÓAN ALKALMAS!

Kép a jövőből

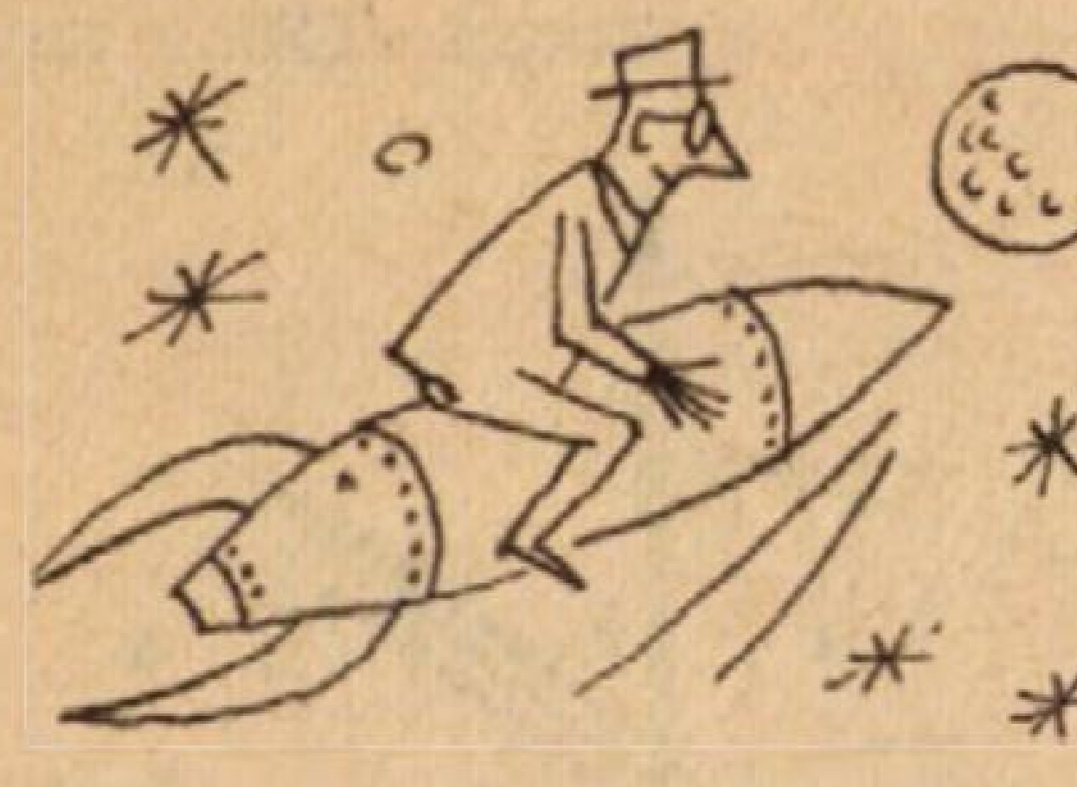

(Szín: a Patyolat egyik budapesti boltja, idő: 1969.)

— Kérem, egy ing hiányzik.

— Nem tesz semmit, tessék elmenni a holdbeli telepünkre, ott elintézik a kártérítést.

— De kérem, én nem érek rá elmenni a Holdba, hiába van már rendszeres rakétajárat.

— Sajnálom. Kilencedik kerületi telepünk túlzsúfoltsága miatt a holdbeli telep segít ki bennünket és csak náluk lehet az ügyet elintézni.

*

Most azonban még 1957-et írunk és a Patyolat IX. kerületi üzemét az újpesti telep segítette ki. Ezért azoknak, akik a Ferenc körút 24. szám alatti 23. számú fiókban mosattak és elveszett valamijük, Újpesten, az Attila utca 156. számú telepen kell kártérítési igényükkel jelentkezniök. Ez így nincs rendjén! A Patyolat valóban mindent elkövet, hogy a dolgozó nők segítségére siessen, ezért még egyet megtehetne: utasíthatná az újpesti telepet, hogy abban az esetben, ha elvész valami, a felvevő fiók útján kártalanítsa a vevőket.

* * *

Számtalan ház

A József Attila tér 3. számú tömb lakásait két évvel ezelőtt adták át a boldog lakóknak. Azóta a lakók úgy élnek ebben és a szomszéd tömbben is, mintha egy nagy őserdő közepén laknának, ahol senki sem tud rájuk akadni. A házaknak ugyanis sem helyrajzi megjelölésük, sem házszámuk nincs és emiatt szinte lehetetlen megtalálni azt, aki a József Attila téren lakik.

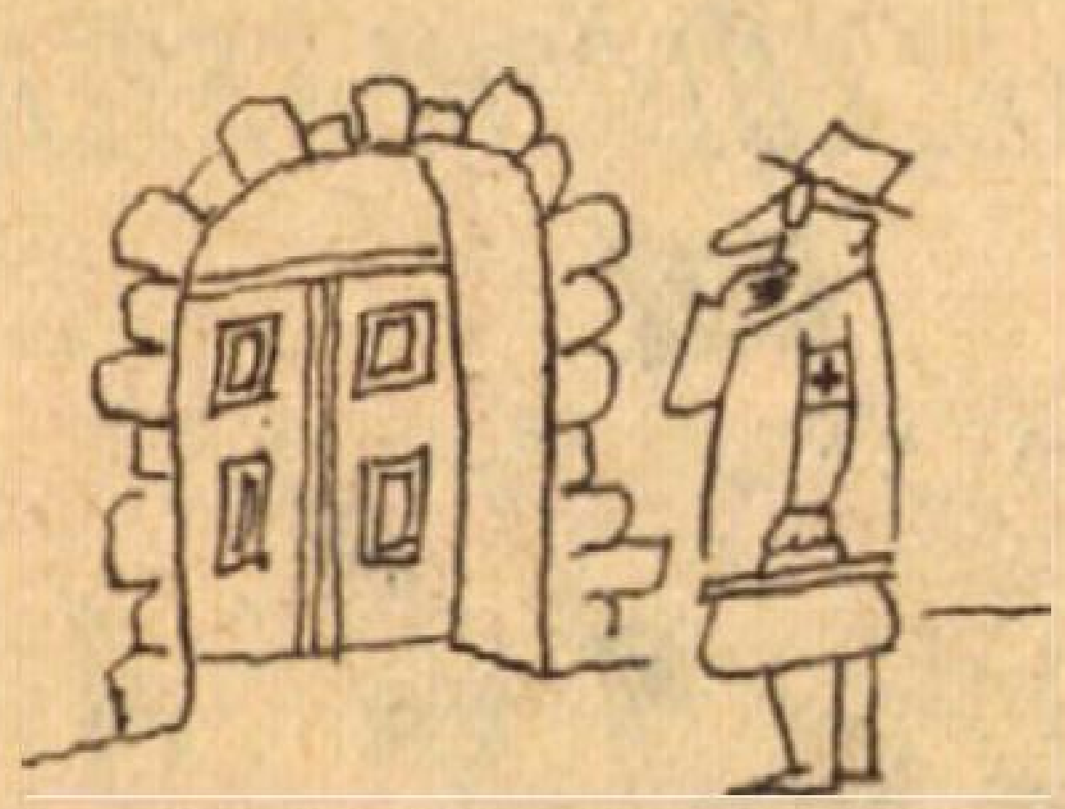

Pár nappal ezelőtt két gyermekem és feleségem magas lázzal feküdt otthon. Kihívtam telefonon az ügyeletes orvost, aki megígérte, hogy azonnal jön. Egész nap nem jött, másnap, mikor újra felhívtam, azt mondta, hogy képtelen volt a lakásomat megtalálni.

A téren nyolc lépcsőház van. Miért nem lehet a nyolc lépcsőházat egyszerűen 1-től 8-ig számozni? Azonkívül: miért kell a tömb, Vőlegény utcára, vagy a Gyöngyösi útra nyíló kapuit is József Attila tér 3. számnak titulálni.

A másik panaszom az, hogy a József Attila téren a kultúrház előtti lámpácskát kivéve, nincs közvilágítás. Nem tudom, mi lehet az oka, hogy — egy ilyen impozáns épületektől körülvett téren —, elfelejtették az utcai világítást bevezetni.

Kozári Vilmos üzemvezető,
XIII., József A. tér 3. tömb.

Le a bürokráciával!

Kegyeletsértés Monokon

Monokon abban a szobában, ahol Kossuth Lajos született, ahol Kossuth bölcsője ringott, a helyi erdőgazdaság üzemrészlegének intézkedésére almát tárolnak, — írja levelében Zsuffa Tibor, a Kossuth Emlék Múzeum gondnoka.

A kegyeletsértéssel kapcsolatban kérdést intéztünk az Országos Műemléki Felügyelőséghez. Nem volt tudomásuk a Kossuth-szobában történt almatárolásról. Intézkedni fognak, hogy a törvény értelmében ürítsék ki a szobát és gondoskodjanak annak mielőbbi rendbehozataláról.

Nevelőintézet, vagy szövetkezeti bolt?

A tardi Földművesszövetkezet 1-es számú boltjának sokoldalú vezetője elhatározta, hogy vevőit papírtakarékosságra neveli. Ezt így hajtja végre:

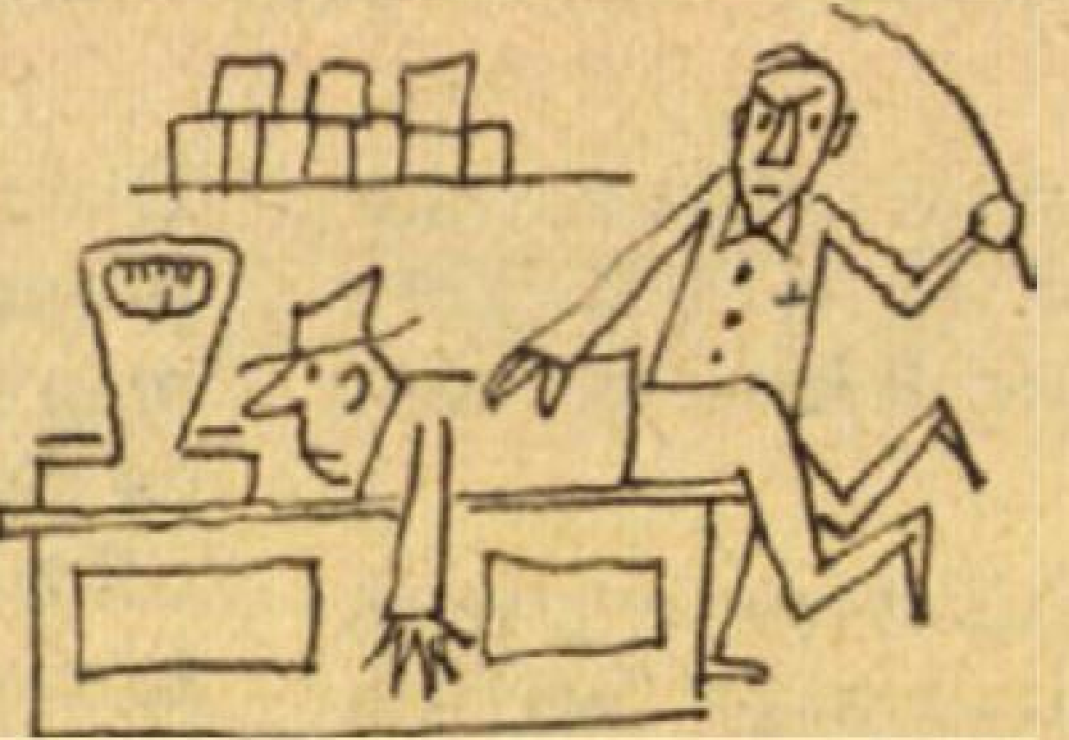

I. VEVŐ *(illedelmes köszönés után):* Kérnék egy kiló lisztet.

BOLTVEZ.: Hozott valami tarisznyafélét, amibe belemérjem?

I. VEVŐ: Nem.

BOLTVEZ.: Akkor alászolgája!

II. VEVŐ *(kissé megszeppenve):* Kérem szépen, én félkiló sót szeretnék venni, de otthon felejtettem a sótartót.

BOLTVEZ.: Akkor magának is alászolgája!...

III. VEVŐ *(okulva a hallottakon, tejesköcsögöt tesz a mérlegre):* Kérek negyedkiló cukrot.

BOLTVEZ. *(mérés közben diadalmasan a többi vevőhöz):* No lássák! Ez aztán rendes vevő! Tőle tanulhatnak takarékosságot!

Özv. Gáspár Pálné,
Tard.

Folyik vagy nem folyik?

Szeretem a szódavizet és így bő tapasztalatokat szereztem a szódavizes üvegek tulajdonságairól. Alábbiakban közlöm ezzel kapcsolatos észrevételeimet:

1. *Hátul folyik.*
2. *Elöl-hátul folyik*
3. *Fölül folyik.*
4. *Alul folyik.*
5. *Csepeg és alig van szénsav benne.*
6. *Olyan erővel spriccel, hogy összetöri a poharat.*

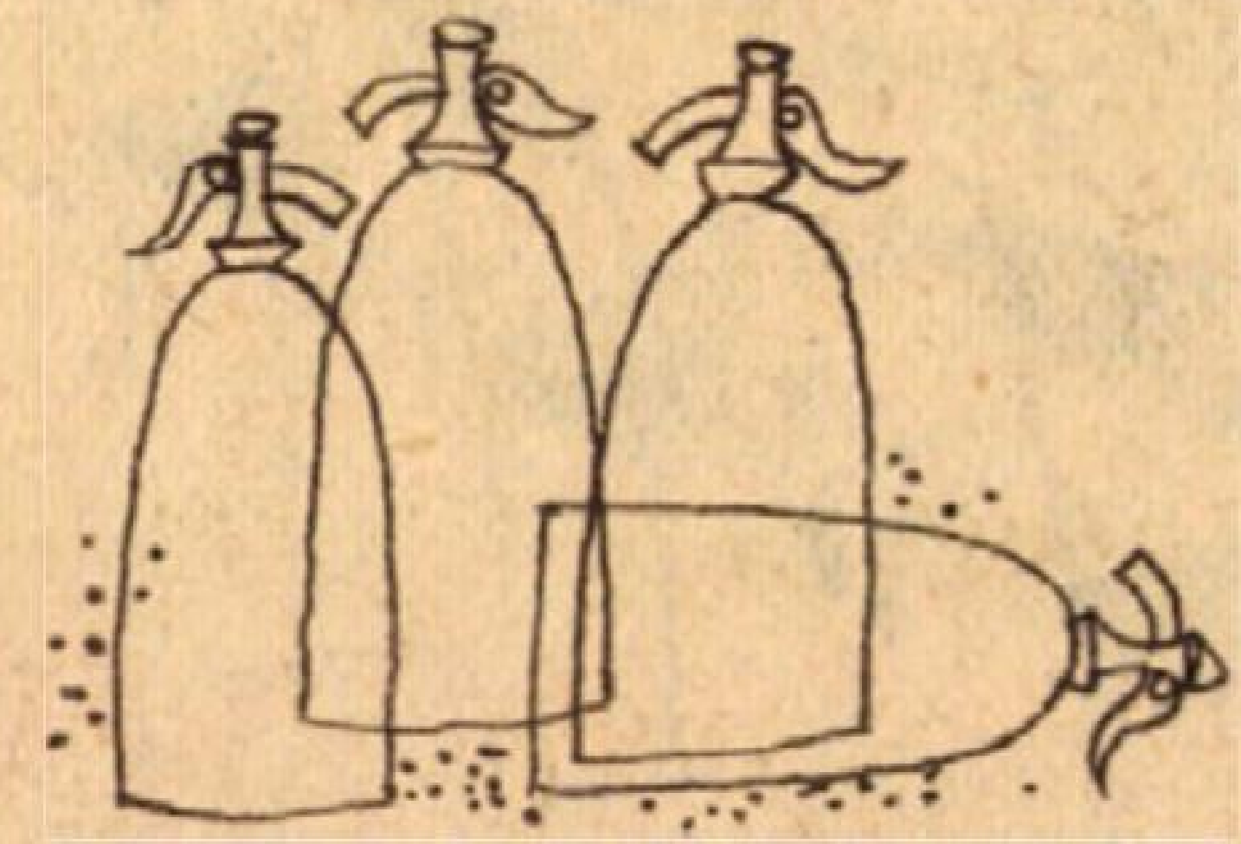

7. *Ha lenyomom, addig meg sem áll, míg egy csepp van benne.*
8. *Egyáltalán nem folyik.*

Egyszer végre meg kellene javítani a szódásüvegek ezreit! Hiszen alig-alig akad hibátlan szódásüveg.

Kátai Sándor
XIII. Pannónia u. 50.

Felesleges zajkeverés

A Boráros téren már reggel öt órától kezdve éleshangú viharcsengővel indítják a villamosokat. A riasztás után megszólal a füttyös, majd a kalauzok csengetése harsan fel. E csendes közjátékhoz a 2-es villamosok sínfűrészelésszerű visítása szolgáltat aláfestést.

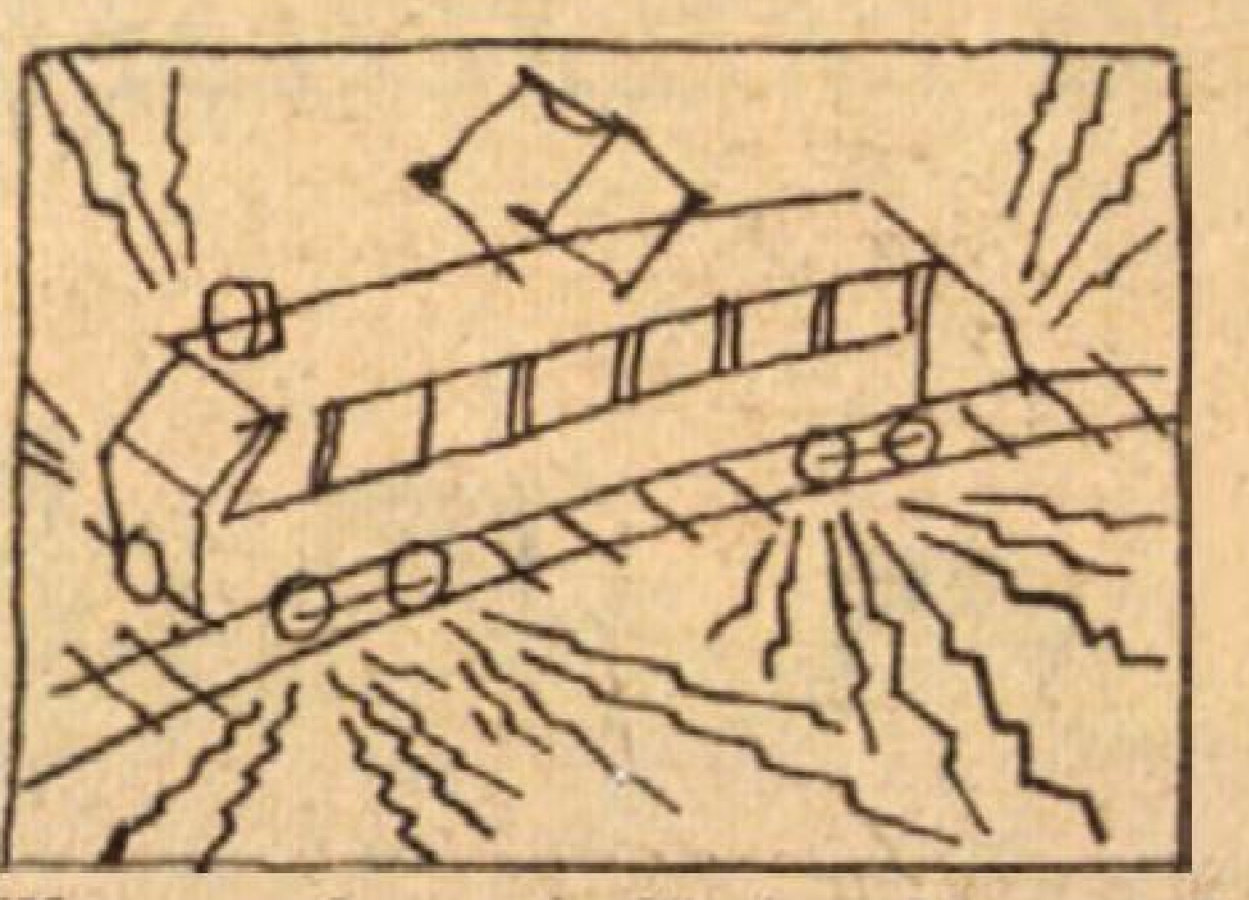

Azelőtt a síneket olajos grafittal kenegették és olyankor az éles, sivító hang elmaradt. Mióta azonban életbelépett az új csendrendelet, úgylátszik, már nyugodtan visíthat a 2-es villamos, akár reggel ötkor is!

Miért nem szerelnek fel a Boráros téri végállomáson is viharcsengő helyett indító-jelzőlámpát? És miért nem kenik meg a síneket továbbra is olajos grafittal? Meggyőződésünk, hogy ha a Fővárosi Villamos Vasút illetékeseit ideköltöztetnék, huszonnégy óra alatt megszűnne ez az idegekre menő zaj.

A Boráros téri lakók

Vanília illata van

az egész Budapesti Sütőporgyárnak. Vanília szagú a munkás, a zsák, az autó, a portásfülke, sőt még a cigaretta is, amivel megkínálnak.

Érthető, ha az egyik sütőporgyári lányhoz egyszer így szólt a vőlegénye:

— Azért szeretlek, Jucikám, mert mindig olyan jó kuglóf-illatod van.

Persze, nemcsak „szagos dolgokat", vaníliát, pudding-port, mentholos és C-vitamin cukorkát gyárt ez az üzem, hanem például levesport is. Az Ipari Vásáron egy idősebb vidéki házaspár fülig jóllakottan jött ki a vásári vendéglőből. Mikor elhaladtak a gyár levesbemutató pavillonja előtt, őket is meginvitálták egy csésze forró levesre. Az öreg először húzódozott, de mikor belekóstolt a levesbe, így szólt:

— Kérek még egy bögrével! De ne nekem adják, hanem ide a szomszédba, a vendéglő szakácsának. Hadd lássa, hogyan kell jó levest főzni!

Panasz? Az is akad elég a gyárban. Legégetőbb a helyhiány. Olyan szűken vannak, hogy majd szétrepesztik a Tolnai Lajos utcai kis házat. De panaszkodnak a vevők is. Sérelmezik, hogy a mentholos cukorka egy idő óta csak drága csomagolásban kapható. Készítsék és árulják kimérve is, úgy, mint nemrégen! Mégpedig minél előbb!...

(pp)

* * *

Párbeszéd — magyarázattal

— Kérek egynapos fizetésnélküli szabadságot.

— Milyen címen?

— Dembinszky utca 77., I. emelet 2. Tudniillik itt lakom és fel kell vágnom a fát, mert a TÜKER nem hozta aprítva.

*

Ugyanis a TÜKER rossz gépi berendezése és a kézifavágás bérezése miatt, csak az aprítottfa-rendelések 30 százalékának tud eleget tenni, 70 százalékának nem. Új gépeket kértek, de a gépeket 1958-ra *sem* ígérték meg.

Közérdekről, a dolgozók, különösen a háziasszonyok munkájának megkönnyítéséről van szó. Adjanak 1958-ra új aprítógépeket a TÜKER-nek!

Az olvasó hozzászól

Csigalépcső

Tegnap este a feleségemmel megnéztük a Csigalépcső című új magyar filmet. Amikor a befejező jelenetben szimbólumként, — vagy talán azért, hogy a címet igazolja, — megjelent a csigalépcső, feleségem indignálódva fordult hozzám és nem tudom miért, rajtam követelte a befejezést. Úgy láttam, mások is szerették volna tudni, hogy a három főszereplőből melyik kettő találkozik legközelebb a paplancs ágyban.

Nem így két tipikus pesti fiatalember. Az egyiknek ennyi volt a megjegyzése a befejezéshez:

— Barátom, micsoda szerencsés pali! Mind a két nő elment és ő ottmaradt egyedül egy kétszobás lakással!

Kallós Imre
VI., Hegedű u. 9.

Vesztegetés

A „Ludas Matyi" „megvesztegető" stílusban foglalkozik újabban a megvesztegetésekkel, s meglehetősen általánosítva, főként a belkereskedelem dolgozóit szemeli ki példázataiban. Ilyen volt például az a rajz, melyben egy kéz, a szövetmintával együtt egy százforintost nyújt az eladó felé. A kereskedelem dolgozói ismerik azt a közmondást, hogy „akinek nem inge, ne vegye magára", és így gondolkodnak a Ludas Matyiban megjelent bíráló rajzról is. De mégis, az a véleményünk, hogy ne bántsák meg — még akaratlanul sem és tréfásan sem —, a becsületes kereskedelmi dolgozóink kétségkívül túlnyomó és döntő többségét. Reméljük, hogy sorainkkal sikerült a „Ludas Matyi" szerkesztőségét igazságunk érdekében „megvesztegetni".

Több kereskedelmi dolgozó

*

A szerkesztőség megjegyzése: Valóban nem akartuk a becsületes dolgozókat megbántani. A Ludas Matyinak az is feladata, hogy küzdjön a korrupció minden formája ellen, a megvesztegethetők ellen éppúgy, mint a megvesztegetők ellen. Ezen a téren pedig a becsületes embernek valóban nincs mit „magára vennie".

Lottózás

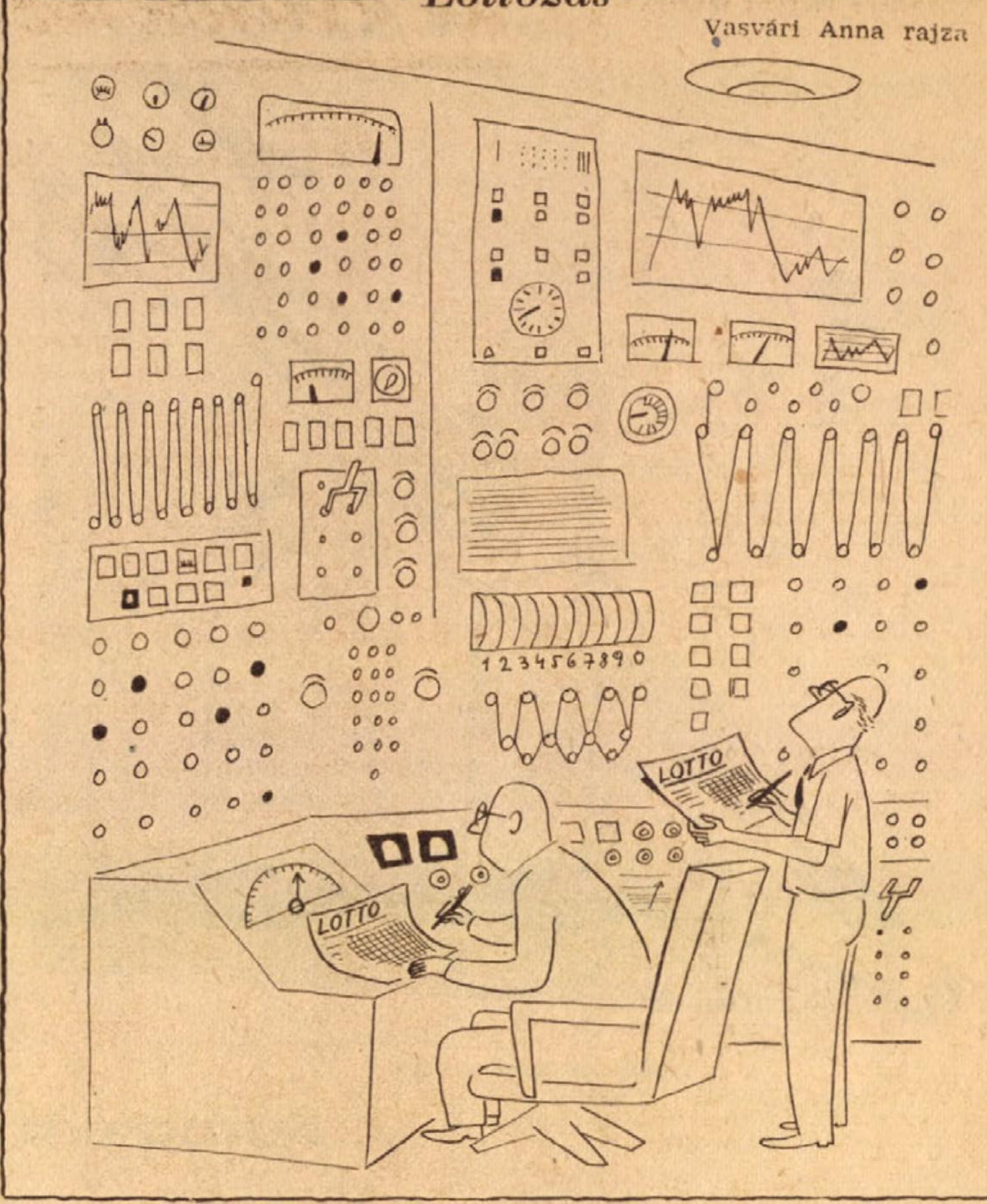

Vasvári Anna rajza

JÓ ÜZLET

A napokban nyújtottak át a New York állam északi részében lakó oneida-indiánoknak két yard (1 m 82·88 cm) posztót az Egyesült Államok kormányának nevében. Ez a szertartás minden évben megtörténik 1794 óta, amikor az akkori kormány évi 2 yard posztóért több millió acre földet vásárolt az oneidáktól. Idén volt a 163-ik fizetség.

Ez a kiadás valószínűleg nem sokáig terheli már az USA költségvetését, mert az oneidák erősen megfogyatkoztak a sikeres földeladás óta: mindössze 127-en vannak.

IDEÁLIS „bejárónő"

Várnai György rajza

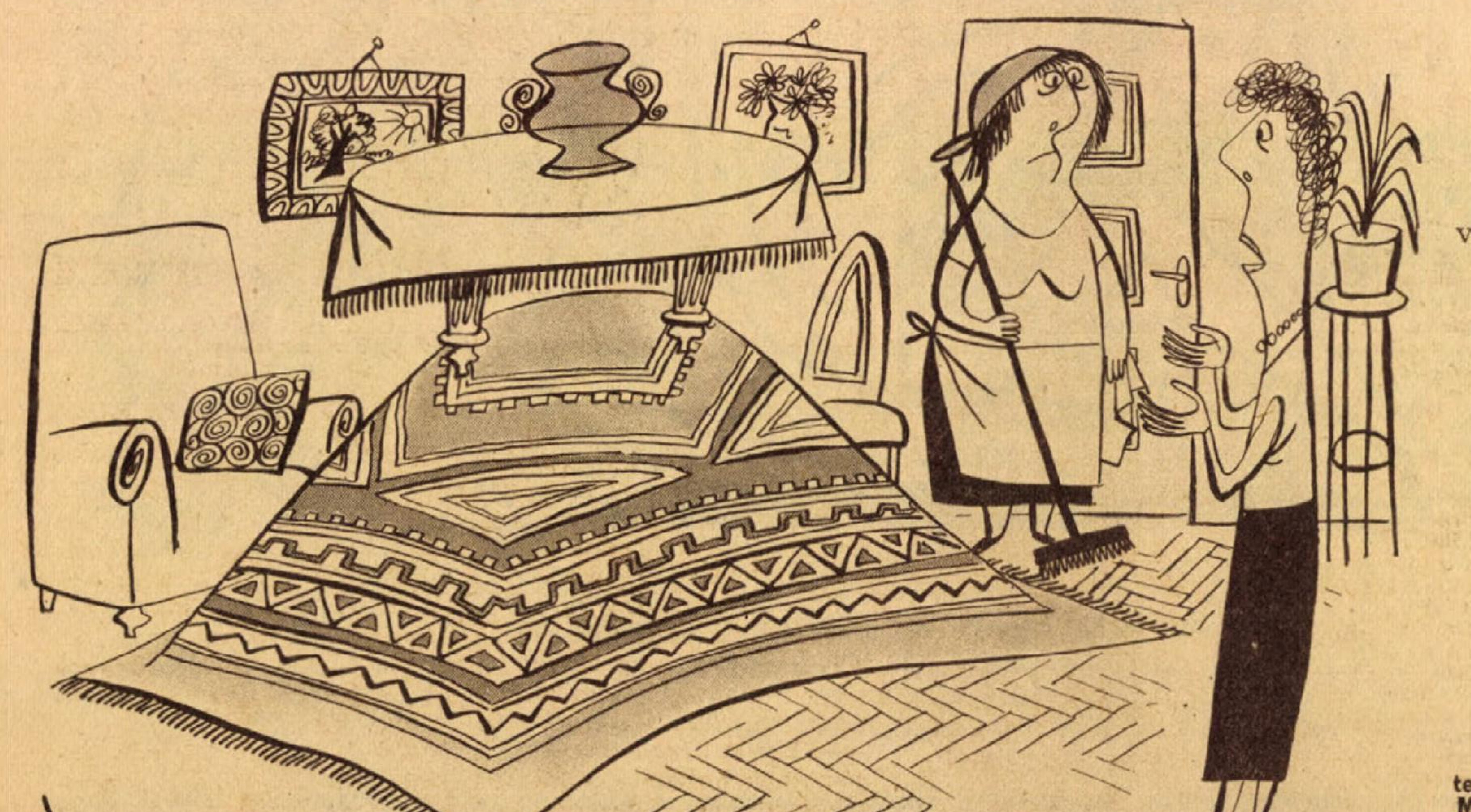

— Hányszor kértem már magát, Mariska drága, hogy a port ne söpörje a szőnyeg alá! . . .

Amerikai csodafegyver

(Beier—Red rajza a „Neues Deutschland"-ból)

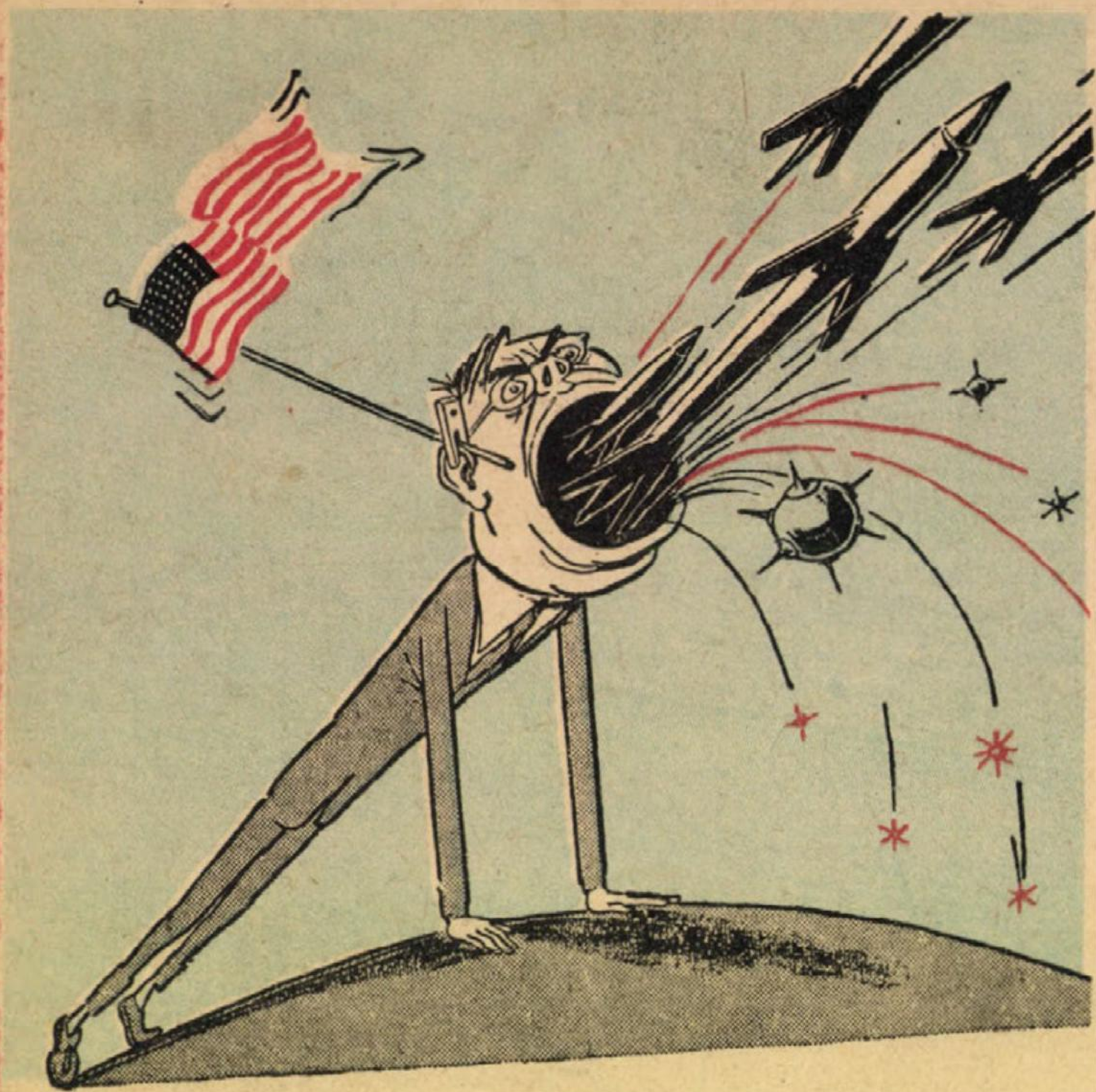

Dulles úr szájrakétái

Óvatos duhaj

Sándor Károly rajza

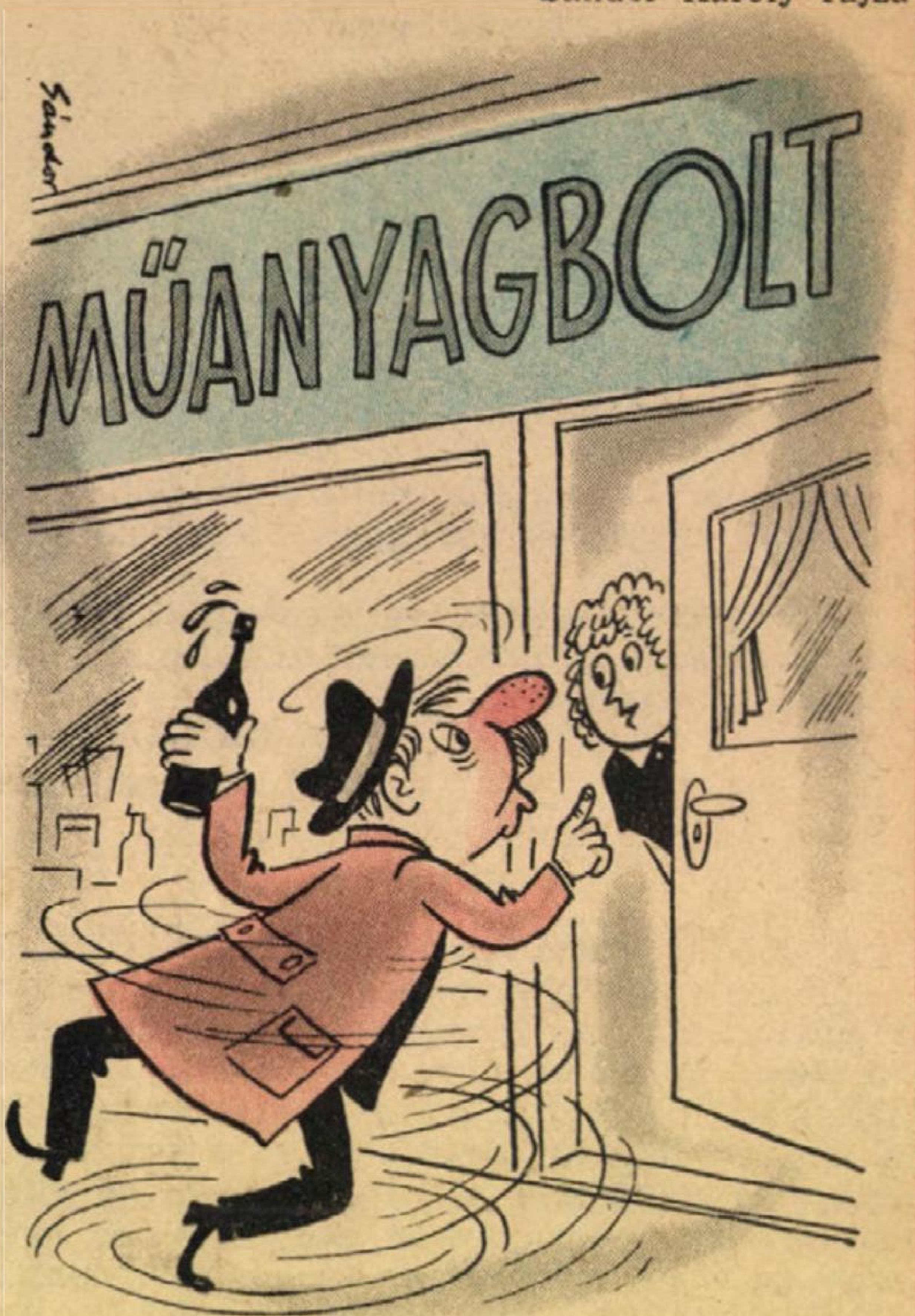

— Kérem szépen . . . van földhözcsapható pohár?

AUTÓSZAKÉRTŐ

Szür-Szabó József rajza

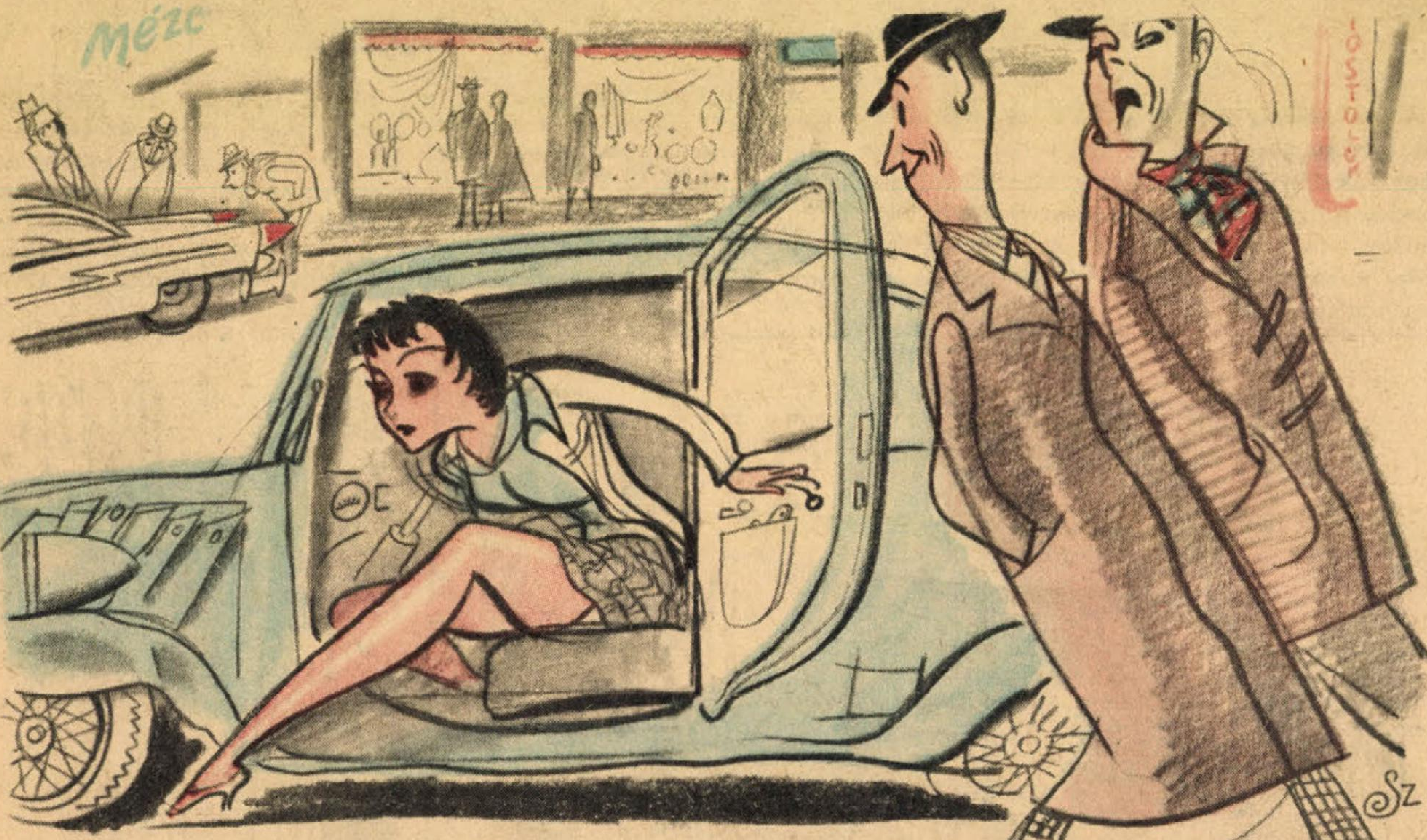

— Ez már túlzás öregem, egy ócska Fiat-ot megbámulni!?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.